

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Неравенството и цивилизацията **5**

Богатите не обичат демокрацията, но обичат да се маскират в нея.

Майданският потенциал **6**

Неучастието в Майдана би било „политическо самоубийство“ за анархистите.

Габриел Помбо да Силва от Европейския Гулаг **7**

Истината за „хуманната“ Европа е хвърлена зад решетките.

Ноам Чомски за летящите роботи и други убийци **8**

Ученият разкрива новите имперски амбиции.

Анархия за зрелостници **10**

Отговорите на теста за хората, които не искат да бъдат скъсани на изпита по свобода.

ТЕМА НА БРОЯ: УКРАИНА – ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

ИЗКРЕЩАНО

Революция или...? Поглед на анархиста

Публикуваме две статии на другаря Самурай от РКАС, практически единствената значима анархическа организация в Украйна, която веднъж критикувахме за реверанси към носталгичното митологизиране на „великата победа на СССР над фашизма“ във Втората световна война.

1 декември 2013

Цял свят Украйна гледа. Дори радио Хонконг. С леката ръка на медийните труженици ставащото на Майдана на Независимостта в Киев бе кръстено „революция“. Протестите на опозицията тръгнаха от столицата и заляха като вълна всички големи градове на страната. Площадите са пълни с привърженици на евроинтеграцията.

Какво се случва? През 2015 г. у нас ще има президентски избори. За висшия гържавен пост претендират лидерите на т. нар. „опозиция“: Арсеній Яценюк от партия „Баткивщина“ (Отечество), вождът на партия „Удар“, боксьорът Виталий Кличко, Олег Тягнибок от „Свобода“ и други. Що за хора са те? Представители на богатия „елит“. Заг партиите им

стоят финансови групировки с апетити за контрол над украинската политика и икономиката. Комбинациите в задкулисието често са госта забавни. Знае ли някой кой е спонсорът на Яценюк – той е финансиран от олигарха Леонид Юрушев, медийно слабо осветен персонаж от „Донецката мафия“, от която произлиза и... сегашният президент Виктор Янукович. Искате ли още да се учудите? Партията на нациста Тягнибок получава пари от некоронования крал на Донбас, милиардера Ринат Ахметов, както и от Дмитрий Колесников... от управляващата днес „Партия на регионите“. Ама как така? – ще речете. Борците за национална идея, патриотите, яростни противници на правителството и олигарсите от Източна Украйна имат едни и същи кукловоди с настоящата власт? Така е в политиката. По всичко личи, че семейният клан на Янукович вече не задоволява интересите на определени бизнес групировки. Затова ни разиграват това театро, в което обикновените граждани служат за статистки, като си мислят, че отстояват собствени

» » продължава на страница 3

Цигански размисли за релсите и тероризма

Някой ден ще има РЕВОЛЮЦИЯ, която ще помете властничеството във всичките му форми. Ще замени правото на собственост с право на ползване на материалните блага според личните нужди и в съгласие с околните. Ще възроди ЕТИКАТА на солидарност и взаимопомощ. Ще изчисти понятията като „справедливост“ и „свобода“ от осакатяващите ги юридически „тълкувания“, ще

им махне прангите и наморниците. Само че и в такава общество, ако някой демонтира участък от железопътна линия, предизвиквайки катастрофа, надали ще получи за награда близалка на клечка и похвална грамота.

Но от друга страна – кому би хрумнало да върши подобно нещо? Трябват ти болтове и гайки? Поръчай ги, вземи ги от склада на завода! Тряб-

ват ти пари? Разбира се, гружествата на колекционерите навярно ще запазят тонове хартийки, днес най-високо почитани – вземай пълна кошница да си ги гледаш под лупа и да се чудиш каква ли „магическа“ сила са притежавали за хората от старите поколения! Защото в солидарното свободно общество парите не служат за нищо. Трябва ти храна, облекло,

» » продължава на страница 3

РАЗМИСЛИ БЕЗ СТРАСТИ

Какво може да се направи

ПО МОТИВИ ОТ ЕДНОИМЕННОТО ПРОИЗВЕДЕНИЕ НА ЕДВИН СУГАРЕВ

Преди всичко, трябва да признаем на някогашните сини, а днес вече посивели борци за демокрация, известна честност. Особено на фона на червените „другари“, които хич не се посвениха да станат капиталисти или да се поставят в услуга на капиталистите, когато не успяват да се вредят между тях.

Последният хит сред посивелите сини е Интернет-демократията. През изминалата година тя стана толкова модерна, че дори един Едвин Сугарев изостави стратегията на гладните стачки за

сметка на една потенциална „интернет партия, движение или каквото и да е там“.

В корена си идеята не е нищо повече от класически реформизъм – да вземем да направим една партия („или каквото и да е там“), която този път да е... „истинска“ и да не стане като друг път, когато партията се превръща в поредния инструмент за обзавдане на общественото недоволство. Гаранцията, че „този път няма да е като друг път“, е Интернет.

» » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Същността и характеристиките на системата

За дефинирането на такава система някои използват термина „корпоративен социализъм“. При него част от китайските номенклатурчици и изтърсаците им се превърнаха в „делови среди“. Заедно с партийните бюрократи, пряко или за кулисите, те контролират държавната власт и с нейна „помощ“ обявяват или участват в търговете за продажба на дроведните до фалит големи държавни предприятия и организират „приватизацията на печалбите и социализацията на загубите“.

Този механизъм на генериране на печалби, в който държавните и частните афери са вpletени в гордиев възел, позволи създаването на „групи по интереси“ (в САЩ те се наричат „лоби“). Тяхната цел е да влияят върху решенията на политиките и законодателите, като подпомагат „мирния преход“ от държавен към частен капитализъм. Китайският „Държавен вестник“ съобщава за три такива големи „групи по интереси“:

1) **Националната търговска камара и асоциацията на инвеститорите във външната търговия.** Техни членове използват всички възможни канали, за да „лобират“ сред политическата класа. Те „купуват“ и използват децата на „отговорните функционери“ или ангажират провинциалните власти като „консултанти“, финансират изследователските центрове и комисии на министърствата и парламента, като ги снабдяват с „експерти“.

2) Втората „група по интереси“ е ориентирана към **ръководителите на най-големите държавни предприятия**, имащи все още монополни позиции в ключовите сектори на финансите, енергетиката, строителството и транспорта. Освен употребата на политици срещу заплащане, за да влияят в своя полза върху стратегическите им решения, те купуват и интелектуалци за „пъблик рилейшънс“.

3) Третата „група по интереси“ се е насочила към **ръководители на големите частни предприятия** от всички сектори, които се стремят да стават „народни представители“ (партийният орган в „Жен Мин Жибао“ пише, че 200 от 2900-те депутати през 2005 г. са били частни капиталисти) или към „частници“, заемащи по съвместителство постове в други важни структури на диктатурата. За целта те плащат на „експерти“, за да корумпират „отговорните другари“ от държавния апарат.

Във висшите политически сфери твърдят, че опитите на

президент Ху Цзинтао да ограничи влиянието на „групите по интереси“ са се оказали безуспешни поради съпротивата на деловите кръгове, бюрокрацията, медиите и „научно-изследователските центрове“. Това е малко вероятно, след като контролираният преход от държавен към смесен капитализъм е официална политика на ККП и на КНР. Твърденията приличат по-скоро на приказката за „добрия цар“, комуто злите сановници пречели да прави добрини на поданиците си.

Наред с това, казионната пропаганда гезигира китайския капитализъм, като му надява „човешка маска“. На събрание на представители на световните транснационални компании (ТНК), в което са участвали и китайските „другари“, е било решено да се отделят средства за екологията и пестенето на енергия, както и за защита на „правото на труд“.

В перспектива (макар че засега „групите по интереси“, заедно с „деловите среди“, „интелектуалците“ и „отговорните другари“ от върхушката на диктатурата на номенклатурата, са се влели в „елитна“ паяжина, в която икономическите и политически власти образуват едно цяло, контролиращо всички сфери на живота в „народната република“), вътре в това противоречиво единство на частни предприемачи и партийни мандарини се извършва постоянно преместване на центъра на тежестта от бюрократите към милиардерите и милионерите или обратно, поради което „монолитът“ ерозира. Разместването на пластове, което придружава „реформите“ през последните 30 години, внася промени в разпределението на властта, в която монополът все още е в ръцете на ККП. Това развитие на Китай неизбежно ще постави пред „новите елити“ съвбоносния въпрос КОИ-КОГО?

Продължавайки нашата интерпретация и анализ на икономическите данни и на текущите политически събития, както и на тенденциите в развитието на китайското общество и на перспективите на социалната революция в раждащата се пред очите ни нова свръхсила, е нужно да отбележа, че в Китай, подобно на покойния СССР и в бившите му сателити, съществува „държавна тайна“, китайските статистики за икономическите планове и параметри са в проценти, а използваните източници са различни, поради което оценките се различават понякога в пъти, но това не пречи на обрисването на общата картина и **установяването на тежките тенденции в развитието на китайското общество, на икономическата и военната мощ на държавата и нейната роля в глобализацията се свят.**

Ахил и петата на гиганта или К,Н”Р без маска

„Достойнствата“ на китайските реформи са в диалектическо единство с недостатъците им, затова е трудно да ги разделим. Днес, 30 години след началото, положено от Дън, Китай е велика икономическа, търговска и финансова сила, първостепенен износител на стоки и капитали във всички континенти – от Азия, Австралия и Африка през Европа и САЩ до Латинска Америка. Той се е превърнал във **фабрика на света**, която изнася продукцията си на дъмпинови цени и е опасен конкурент и важен актьор в сферата на технологическото развитие и научните изследвания. Целта е превръщането на Китай в световна лаборатория за високи технологии. Като пример, един от най-важните проекти е създаването на суперкомпютъра „Туенхъ-1А“ с мощност от 2,57 петафлопа (2,57 квадрилиона изчисления в секунда), с което изпреварва щатския си конкурент „ХТ5 Джагуар“ (с 1,75 квадрилиона). С негова помощ китайските делови и военни кръгове се надяват да ускорят развитието на цялата си високотехнологична индустрия, като за следващата петилетка планират **инвестиции на стойност 1,5 трилиона долара в икономическите сектори на бъдещето.** През 2007 г. китайските власти обявяват образованието за свой „стратегически приоритет“, като утвъряват бюджета в тази сфера, предвиждайки увеличението му с 22 милиарда евро за селските зони през следващата петилетка (до 2012 г.). Въведено е задължително деветгодишно образование, като още към 2000 година в Китай е имало вече 700 хиляди основни училища, 80 хиляди средни и 1100 висши (университети), чийто престиж варира силно в различните региони на страната. През 2002 година нивото на грамотност (на знаещите да четат и пишат) е достигнало 91 %. Продължават да се създават нови институти и университети (вече над 3000). До 2010 г. са открити 300 института „Конфуций“ в 90 страни, в които се изучава езикът мандарин, който и сега се говори от най-много хора на планетата. Изпращат се ежегодно стотици хиляди студенти в най-добрите световни университети и за да не забравят да се върнат, се създават несъществуващи другаде парични стимули за учениците.

Освен купуването и краденето на знания (по изчисления на ЦРУ, Китай „икономисва“ по 50 милиарда долара годишно за сметка на американската икономика), те започват да произвеждат и свои научни идеи. С условията и запла-

тите си, първостепенните китайски институти и университети започват да привличат заедно със своите учени, работили до скоро на Запад, и чужденци. За 10 години (1996-2006) инвестициите в научно-изследователска дейност са се увеличили 7 пъти, а броят на публикациите на китайски учени в престижните международни списания – шест пъти. Построен е един от най-мощните вакуумни пръстени в света на стойност 150 милиона евро, който ускорява електроните до светлинната скорост, и най-високочувствителен телескоп-анализатор на светлината от много небесни светила едновременно. В момента Китай завършва строителството на четвъртия си космодрум.

Британският университетски преподавател и публицист Мартин Джейк пише в своята статия **„Когато Китай ще ръководи световните дела“**: *Ако си въобразявате, че Китай ще се интегрира гладко в световната демократична, либерална, капиталистическа система, ще преживеете истински шок; не само че той е бъдещата световна свръхсила, но световният ред, който ще създаде, ще бъде твърде различен от този, който знаем от времето на американската хегемония.* Той счита, че „китайските ценности“ ще изместят „западните юдейско-християнски“, юанът ще замести долара, а езикът мандарин – английският. За да постигнат това, казва Джейк, китайските ръководители трябва да продължат бързия икономически ръст и да осигурят политическия и социален мир. (Кое не е съвсем сигурно, че ще им се удаде, поради центробежните сили и хаоса, пораждани от социалните и регионални неравенства и „напрежения“, които могат лесно да доведат до имплозии и експлозии, разрушаващи империалистическата стремеж към световна хегемония. Средно тази възможност, както сочи досегашната практика, диктатурата използва предимно арсенала на репресиите, но се чуват гласове наред с тоягата, да се използва и морковът.)

В доклад пред близо 3000 делегати на сесия на китайския парламент (общокитайско събрание на „народните“ представители) през 2012 г., премиерът Вън Цзябао е понижил планирания ръст на БВП от неизменните 8% от 2005 г. насам на 7,5%. За следващите години до 2015 се предвижда ръст под 7%, както и снижение на годишната инфлация от 5,4% на 4%, което е непозволително при планиран растеж на паричната маса с 14%. Снижението на БВП се дължи най-вече на протекционистките мерки на страните вносителки на ку-

тайски дъмпинови стоки (най-вече САЩ и Европейския съюз), въпреки декретираното поскърпване на местната валута – 6,3 юана за един долар. Вън Цзябао, комуто, заедно с президента Ху Цзинтао, предстои излизане в „заслужена пенсия“, е обещал ръст на потреблението на населението за сметка на намаления износ. Вторият в класацията китайски мултимилардер – Цзун Цуйчжоу – в интервю от 3 март т. г. е направил изявление в същата насока: „Китай трябва да повиши доходите на обикновените хора, да разчита по-малко на износа и на правителствените инвестиции, като се намали ролята на държавата за сметка на частната инициатива“, макар че по последни данни 90% от китайската икономика вече е доминирана от частния бизнес, с всички условности в рамките на китайската „пазарно-социалистическа система“, тъй като въпросният бизнес е в ръцете на политическата номенклатура и нейните наследници. Това няма да попречи на идеологическите шутове на ККП да излязат на сцената, да ударят звънеца и да провъзгласят: *„Идеалът на комунизма е осъществен предсрочно в Поднебесната империя...“*

Подобна „загриженост“ на властите и олигарсите в порозовялата Поднебесна империя се обяснява с предупрежденията като тези на икономиста от Централната партийна школа в Пекин Чжоу Тяньюн в излизания на английски език в „Чайна икономик таймс“ за възможно драстично нарушение на „социалната стабилност“ (разбирай стачки, демонстрации, бунтове, палежи на партийни и политически сгради и т. н.) в случай на забавяне на икономическия растеж. Според Чжоу, при ръст от 7,5%, броят на безработните и на селяните ще се увеличи застрашително (безработицата в градовете в края на 2012 г. ще достигне 12%, а през 2013 – 14%). Това може да доведе до неконтролируеми преки акции, поставящи на изпитание властта на ККП. Официалните данни за безработни в градовете – около 4% – пише партийният икономист – са подвели властта, която не оценява реално заплахата за социалната стабилност, предизвикана от забавения икономически растеж. Освен това Чжоу казва, че в такава обстановка най-вероятно ще се появят и банди от „социални работници“, които могат да засилят „нерегламентираното“ преразпределение на богатствата чрез... кражби и обир.

„Достойнствата“ на пазарния социализъм вървят ръка за ръка с ужасите или по-точно **първите се дължат на вторите!** •

(следва)

РАЗМИСЛИ БЕЗ СТРАСТИ

Какво може да се направи

» » продължава от страница 1

Едва ли някой има нужда Едвин да го светва, че съвременните информационни технологии (и Интернет в частност) създават условия за навлизане на пряко-демократични процедури в невъобразим доскоро мащаб. Гласуването на национален референдум днес е въпрос на натискане на няколко копчета. Прословутото планиране на потребителските стоки, за което преди 50 години цели институти си смучеха пръстите, днес може да става в реално време. Всеки по всяко време може да бъде попитан от какво има нужда и какво смята за правилно. Няма никакво техническо оправдание за съществуването на огромната бюрократична и управленска машина, която уж реализира народната власт.

Обаче едно си Едвин знае, едно си бае – и си остава на въпроса за партията (като единствен инструмент за промяна на статуквото) с „малък изпълнителен орган от активисти с публични биографи, в ежедневна онлайн връзка“, филтриращ „кое предложение да бъде прието за обсъждане и кое не“.

При това Партията трябва да има и „друг един орган, мозъчен тръст – хора с голям опит, интелектуален потенциал и обществен авторитет. Предложената структура търпи елементарни, но значителни подобрения в посока равнопоставеност, което води до съмнение, ако не в афинитета на автора към демократичността, то в дълбочината на интереса му към темата.

Но да оставим настрана бедната фантазия на Едвин и мечтите му за завръщане на сините идеолози на Интернет-кон, и да разгледаме предимствата, които всяка партия „или каквато и да е там“ технически базирана на Интернет обществена организация, би имала в неговите (и нашите) очи!

Разбира се, подобна организация би имала възможност да мобилизира висок процент от потенциала си за изключително кратко време. Едвин го разглежда само като възможност за реакция на определени събития (и това беше успешно демонстрирано под формата на различни моментни решения за блокиране на улици по екологични поводи), но не е задължително непремен-

но акцията да е в отговор на нещо. Една добре функционираща организация би могла да провокира събития, вместо да реагира на тях. За такава нещо обаче примери няма.

Значимите масови вълнения по света в последните години (блокадите на улици у нас едва ли могат да минат за „масови“) бяха организирани чрез Интернет. Нито едно от тях обаче не беше плод на една организация, па била тя и аморфна група от други организации. Различни големи и малки организации със сигурност се опитваха да бъдат фактор, но никоя от тях не изигра решаваща роля в събитията, поне що се отнася до мобилизирането на масите. Голяма слабост на Интернет-организирането е липсата на доверие. Спечеленото в Интернет доверие остава в Интернет средата. Грубата статистика сочи, че ако публикуваш новина за акция сред 1000 души заинтересовани от нея, 100 от тях ще я споделят, а един ще се включи.

„Успешните“ реакции добре демонстрират докъде могат да стигнат при липсата на доверие. В Египет милиони хора буквално за дни излязоха на улиците. Президентът

падна. Властта пое организация, която беше печелила доверието на хората с десетилетия. У нас първите (и последните, засега) „светкавични блокади“ бяха организирани от групи хора, които вече двадесет години проповядват екологично-демократично-либерални каузи не просто в Интернет, но на улицата, по клубове, в планината и дори на маса. Интернет послужил за раздухване на новината, но не успя да мобилизира хората за определени идеи, да не говорим за акции – които беше спечелен за кауза, беше спечелен предварително извън Мрежата.

Разбира се, че младите са в Интернет и никой, който мисли за бъдещето (а не как да дойде на власт), не бива да пренебрегне това. Младите могат да бъдат намерени в Интернет. Младите знаят как да общуват в Интернет. Дали обаче могат да бъдат организирани в Интернет? На този въпрос засега нямаме положителен отговор. Едната пречка е, че в Интернет трудно се печели доверие. За други пречки ще стане дума по-нататък.

Безспорно, Едвин посочва няколко групи хора, до които е

най-лесно да се достигне чрез Интернет. Кое е привлича внимание, защото е сравнително лесно – фактор, който е от значение за „тях“ – които нямали финансов ресурс, спонсори и подкрепящи институции. Колко по-внимателно трябва да бъдем тогава ние, анархистите, на които издания се плащат не от разни фондации, а от парите, заработени със собствениците ни ръце! Но точно защото са в Интернет, тези групи имат своите неудобни страни, до голяма степен свързани с удобствата за достигане до тях.

Изглежда на този етап нищо не може да замени живия контакт и общите действия, що се отнася до изграждането на взаимно доверие и сближаването на позиции. Що се отнася до бъдещето, изглежда че контролът на правителствата първо ще се засилва, а подобна среда със сигурност не предразполага към истинска самоорганизация и откровеност. Ако искаме среда за тези явления, трябва да я търсим там, където се наблюдават явленията. Колкото и рядко да се срещат те. •

Наблюдател

ИЗКРЕЩАНО

Цигански размисли за релсите и тероризма

» » продължава от страница 1

подслон, транспорт, лечение, учебници, развлечения? Вземай даром от тези, които ги произвеждат като изделия или услуги! Хората са различни, трудът е удоволствие, трудът е развлечение даже с наличната днес техника – ще се напаснат. Техниката е неудобна още? С кого ще се съобразят конструкторите и инженерите, ако не с хората, които ползват тази техника, които се нуждаят от нея – без посредници, без съображения за „пазарна борба“, „търговска/технологична тайна“ и „печалба“!

Така ще е **някой ген**. Ден, който чудоедейно не ще настъпи, ако не го приближаваме с днешни наши усилия. Но да оставим лириката на мечтите, макар и формализирани като планове за действие, за да се върнем към сегашната ситуация.

Няма оправдание за „братята роми“, които откъснаха крепежните елементи на железопътната линия край гара Яна. Но какво ги накара да откъснат цялото туй желязо? Пристрастени са към метал? Художествено мероприятие? Метафизично себеизразяване в екзистенциалността на онтологичното битие? Последната фраза е ирония, не хуквайте към Уикипедията. Желязото им трябва, за да го продадат – и то практически за жълти стопки. Значи, обичат парите?

Трупат ги в някакви скривалища, после тайно се промъкват в тях и съзерцават купищата монети? Възможно и това да го има, ама надали. **Парите трябва, за да се купува храна**. Да де, и *пиене*. Българите не пият ли? Биха могли да работят, да. Работа у нас – за целия китайски народ. Но работа, за която няма кой да плаща. Или плаща **унизително малко** – като на помаците и турци тютюн-производители. За труд робски, къртовски, съсипващ здравето от младо до старо по ускорена процедура. Яд да те хванат, че вместо бунт просто горят балите тютюн, а министри им се подиграват с (проекти за) „разрешение да продават 10% от реколтата без акциз“. Кои стои зад кожодерите изкупвачи на тютюна?! При това работодателите ронят крокодилски сълзи, че държавата **криминализира неплащането на здравните осигуровки** на наетите работници. СПОКО, ЧОР-БАДЖИ! Вашите ортаци юристите **винаги пишат законите с вратички**, ще се изнижете. Ако ли пък сте гости с тия баш на власт – тогаз за вас **законите не важат**. Недоволните ви хленчове от закованата левта на „минималната заплата“ е НАГЛОСТ. Твърдите, че минималната заплата „пречи на наемането на нискоквалифицирана работна ръка“. Мечтаете да плащате по 100 лева месечно? Кои би преживял с тол-

кова, без да краде? Ама „сам си е виновен“, понеже е неук? А останала ли време за учене от бацкане? Колко училища бяха затворени през последните години? Колко вдигнаха таксите за обучение във вузовете? Колко намаляха местата за научно-техническите (производителни) специалности и вместо тях нараснаха развъдници на адвокати, мениджъри, икономисти, банкери, политолози, социолози, теолози, всякакви волози? Курсове за охранители, полицейска „академия“, школи за „духовно саморазвитие“? Те със сигурност не крадат нито релси, нито болтове, нито жици под напрежение. В смисъл, **не крадат НА ДРЕБНО**.

Политиците гръмогласно поисква промени в Наказателния кодекс – приравняване на посегателството върху инфраструктурата към **тероризъм**. Отлично! България е страна с напълно разрушена напоителна система – окрадоха я приватизаторите в сговор с чиновниците. Цели заводи и фабрики станаха частни, бяха доведени до фалит и нарязани за скрап, читавото оборудване – продадено, терените или пустеят, или са паркинги, молове, голф игрища, „спа-центрове“, офис сгради, непродаваеми жилищни блокове, лъскаво-модерни (грозни) откъси, но с протекли тавани седмица след издаване на Акт 16. **Това не е ли тероризъм, господа?** Ако се вър-

нем да говорим за релси – колко гари бяха закрити, колко релси бяха демонтирани и изчезнаха неизвестно къде, откарани не с цигански каруци, а с тежкотоварни камиони и влакови композиции? КОМУ ПРИНАДЛЕЖАТ ФИРМИТЕ, които изкупуват очевидно краден „скрап“?

Вие, циганите, казват ми, *си продавате децата*. *Раждате, за да ядете социалните помощи! Пращате си хлапетата да проституират на Централна гара в София! Сечете горите!* Вярно е. Макар че мога да ви подсетя за градове и вилни зони, станали сметища – циганите чистят за 150 евро месечно на пълен работен ден. Мога да покажа тълпи от честно работещи цигани с по едно или две деца без намерение за повече. Ама простотията не ходи по гората и когато я поощряват – вирее. Кои купува отсеченото, кои печели от дървесината? Кои *ползва проститутките*? Не циганите са автори на идеята, че ВСИЧКО Е СТОКА, ВСИЧКО СЕ ПРОДАВА. Не циганите дават инвалидни тапи и фалшиви дипломи на мутри и тарикати. Не циганите спират лекарства за онкоболни, не циганите „стопанисват“ сиропиталища, не циганите оставят цели региони без поминък (и строят там църкви от бюджета на министерството за регионалното развитие). Цигани ли управляват НЕК? „Топлофикация“? НЗОК? НОИ? ДАНС,

МВР, банките? **Пораженията върху стопанската, духовната и социалната инфраструктури са много по-големи**, деградирането в тях костват много повече преки и косвени жертви, **НО ЗА ТЕРОРИЗЪМ ТАМ ДУМА НЕ СТАВА!** Макар че **кражбата на болтове от релсите е ПРЕДИЗВИКАНА от генялата по-егрия тероризъм**. **А той си има име: капитализъм, държавен апарат, партийни центри.**

Едно време в документите за самоличност пишеха народност, вероизповедание, майчин език. На повечето българци, турци и цигани трябва да напечатат и в трите графи „трудо-народно“. На една малка част от населението на тази наша страна обаче ще бъде логично да изтипосат: народност – *бизнес*, вероизповедание – *печалбарско*, майчин език – *мутренски*. Тъкмо тази част кара останалите да говорят техния мърляв език и да превиват гръб пред тяхната вяра разбойническа.

Ей такива мисли ми се завъртяха в главата, докато подминавах една кофа за боклук, от която надникна стреснато лице на млада циганка. Видя ми мургавата физиономия, отпусна се. *Как е, сестро?* – питам. *Знаеш как е*, отговаря с въздишка.

Знам. Много добре знам, мамка му. •

Хасан Девринджи

Писма на Петър Мангжуков от 1948/49 г. и до него

ПО ПОВОД АРЕСТА И ИЗПРАЩАНЕТО НА Д-Р КОНСТАНТИН КАНТАРЕВ НА КАТОРЖНА РАБОТА В КОНЦЛАГЕРА БЕЛЕНЕ

I.

Петър Г. Мангжуков,
лесовъд
ул. „Авксентий Велешки“
№ 30
Пловдив
Пловдив, 29.XII.1948 г.

До другарката Катя
Аврамова член на ЦК на
БРП (к)

Уважаема гр. Аврамова,

Вероятно както Ви и майка Ви, така и снаха Ви, другарката на покойния Ви брат Георги, ще да си спомняте за мене – бившият началник на Разложката Секция за Укрепване порошката, където Вашият брат служеше при мене като лесничей на същата Секция. Вероятно ще да си спомняте, че аз рискувах целия себе си – и служебното си положение, и свободата си – за да подпомогна брата Ви да избяга от Разлог и да се укрие в София след разкритието по комунистическата конспирация в Разложко на 14 септември 1935 г. Сигурно ще да си спомняте, че аз посрещнах в Разлог последствията от бягството на брат Ви, като в продължение на цели седмици бях подложен на полицейски разследвания по няколко пъти дневно. Сигурно майка Ви ви е разказвала по какъв начин аз им се притекох на помощ материално, когато разни спекуланти в Разлог предлагаша да вземат покъщнината и мебелите им на безценица, потриваха ръце и очакваха да обърнат в своя материална полза стесненото положение на снаха Ви.

Ще Ви моля да ме извините, че съм принуден от обстоятелствата да Ви припомня гореказаното. Ето в какъв се състоят обстоятелствата:

Тук, в Пловдив, живея един мой познат лекар, г-р Константин Кантарев, който работи в пловдивския работнически диспансер и поликлиника. Той е човек тих, кротък, любезен, всякога готов да се притече на помощ на ближния си; изобщо, по характер и морални качества съвсем прилича на покойния Ви брат; поради този му характер и морални качества, цялото Пловдивско гражданство го цени и дълбоко уважава, както бе ценен и уважаван в Разлог покойният Ви брат. Като лекар г-р К. Кантарев е незаменим и неговото – даже най-кратко – отсъствие от клиниката се чувства най-живо от работническите семейства.

На 17 декември т. г., петък, той е бил арестуван и задържан в Дирекцията на

милицията, без да е формулирано против него какво-то и да е обвинение. Той е бил поставен в една тъсна, тъмна, неотоплена и мокра килия. При тия условия и при изключително студена сегашна зима той рискува да погине. От справката, която направих днес, излиза, че Дирекцията на милицията – понеже той е абсолютно необходим в детската клиника – е поискала разрешение да го задържи още 10 дни, т. е. до когато той сигурно ще заболее и умре от някоя пневмония или плеврит.

Сега – на гумата си. Искам да ми издължите услугата, която направих на Вашето семейство, като направите всичко възможно да се нареди незабавно, телеграфно, да бъде освободен г-р К. Кантарев, против когото – повтарям – не е формулирано никакво обвинение.

Ваша работа е какво ще съобразите да се направи, за да се удовлетвори законът и обществото, предизвикани от такова третиране на най-ценните и най-уважавани граждани, какъвто е г-р К. Кантарев, чието семейство – жена и две малолетни деца – са в пълна неизвестност спрямо съдбата на семейния им глава.

Към настоящето прилагам една банкнота от 100 лева с молба да ме уведомите телеграфно за онава, което сте направили или ще направите по освобождаването на г-р К. Кантарев. Адресът ми е показан в началото на настоящето ми писмо, но считам за полезно да Ви го явя пак: П. Г. Мангжуков, лесовъд, Ул. „Авксентий Велешки“ № 30 – Пловдив.

Моля Ви да поздравите от мене майка си, снаха си, а най-вече Светла и Орлин. Аз съм запомнил Светла, когато беше на 3 години, а Орлин – бебе на няколко месеца. Сега те вече трябва да са порасли. Тече животът. Ние стареем, а децата възмъжават.

Поздрав Ваи: (погнус)

II.

Пловдив, 25 септември 1949 г.

До другарката Катя Ст. Аврамова
улица „Сан-Стефано“ № 17 София

Уважаема гр. Аврамова,

Тук приложен Ви изпращам препис от писмото, което Ви бях изпратил на 29 декември 1948 г. препоръчано (с разписка № 9320). Предполагам, че не ще да сте го получили, защото нито съм получил Вашият отговор,

нито пък има някакъв резултат за г-р К. Кантарев. Друго предположение е несъвместимо с уважението, което всякога съм хранил спрямо цялото Ви семейство и със спомените, които съм запазил от ония времена за всички вас. За да бъда напълно уверен, че ще получите настоящето ми писмо, изпращам го на частния Ви адрес, който току що научих. По същата причина го изпращам препоръчано с обратна разписка.

От датата, когато г-р К. Кантарев е бил арестуван, до сега минаха повече от 9 месеца. През това време той е бил изпратен от Пловдив в мината Перник, шахта Богданов Дол, за да копае възлища и да прави тухли, а от няколко месеца насам е бил изпратен – и сега се намира – на един остров в р. Дунав при с. Белене (Свищовско) за работа по пресушаване на някакви блатата. Предоставям на Вас да прецените до колко рационално се използват неговите знания и опитност, като лекар и до колко българският народ има полза от неговия каторжнически труд.

Подложен на лишения от всякакъв вид, на 16-часов изтощителен физически труд при най-нездравословни условия и климат, той сега е в най-плачевно физическо състояние. Каторгата, която сега носи благодарността на неговото название „Трудово-възпитателно обществено“, във всички времена и при всички народи се е считала и счита като най-тежко наказание за най-големите престъпления. Понеже се отнася до най-тежкото наказание, сам по себе си се налага въпросът: какво престъпление е извършил г-р К. Кантарев? Кои съд е квалифицирал извършеното от него престъпление, въз основа на кой закон му е наложено това тежко наказание и как може да се налага наказание, без да е определен някакъв срок за изтърпяването му?

Казват, че г-р К. Кантарев по убеждение бил анархист. Това му било престъплението. Но има ли закон в страната, който да предписва на гражданите кой какви убеждения да има и кои убеждения са позволени от закона и кои от тях са престъпни? До колкото ми стигаат знанията, в една правова страна, за каквато иска да мине България, законът наказва престъпните действия, а не убежденията. Да се наказват убежденията, значи да се отворят широко вратите за най-разнообразни произволи. От друга страна, и Ви, и аз знаем, че идеите не се набожат на щикове...

Нека разгледаме сега от друга гледна точка наказанието на г-р К. Кантарев и на други лица, наказани не за извършени престъпни действия, а за техните убеждения – от гледна точка на интересите на компартията. Ако идеите на г-р К. Кантарев и на другите наказани като него, са погрешни, те няма да се възприемат от здравомислещите хора; животът сам ще ги отрече и те ще загълхнат. А ако са съобразени с нуждите на времето и хората, ще признаете, че действията на компартията против тях само ще ги засилват; тя – компартията – или трябва изцяло, или частично да ги възприеме, или да се откаже от желанието си да създава мъченици, чийто страдания ще дадат нов импулс на техните идеи. Преследването на християните, което доведе до тържеството на християнството; историята на реформаторското движение, както на комунизма и много други исторически факти, потвърждават това.

Какво печели компартията от това, че преследва и наказва безпричинно – без вина и без съдебна присъда – най-тихите, най-добрите и най-уважаваните граждани като г-р К. Кантарев? Всеки един от тези добри и порядъчни хора има семейство, роднини, близки, познати. Вие сами си отговорете на тоя въпрос:

Има ли смисъл компартията да агитира по този начин против себе си? Не е много разумно да се смесват понятията **сила** и **насилие**. Първото предполага спокойствие в действията, умереност, постоянство, методичност; второто се проявява чрез нервност, безпокойствие, страх от утрешния ден – това е безсилие, маскирано чрез брутално проявление на физическа сила...

Както писмото ми от 29.12.1948 г., така и настоящето имат за цел – без злоба и без намерение да обидят никого – да Ви посочат на Вас и на компартията за извършената грешка със задържането на г-р К. Кантарев и на други лица, наказани за техните убеждения, в началото на м. декември 1948 г., която, чрез този арест, се повтаря всеки ден – от 17 декември 1948 г. до сега.

Вие знаете много по-добре от мене, че грешка, която се повтаря многократно, вече не е грешка, а нещо много по-тежко. С тия мои две писма аз смятам, че помагам чрез Вас на компартията да снесе от плещите си отговорността за

нарушенията на правата на човека и гражданина.

Прочее, пак Ви моля да ми издължите услугата, която направих на Вашето семейство, като упражните Вашето влияние за незабавното освобождение на г-р К. Кантарев, който за сега се намира в „Трудовото-възпитателно обществено“ при с. Белене (Свищовско).

Към настоящето прилагам едно клише от моя фотография на покойния Ви брат Георги и на семейството му, направена през м. юли 1935 г. в околностите на с. Бачево (Разложко). Поздрави на Вас, на майка Ви, снаха Ви, а най-вече на Светла и Орлин:

(погнус)

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

Екатерина Стефанова Аврамова е член на ЦК на БКП (1945-1966). Между 1945 и 1949 г. е била инструктор в ЦК, а от 1949 до 1952 – завеждащ външния отдел на ЦК на БКП. Завеждащ отдел „Агитация и пропаганда“ на ЦК (1955-1957). Заема и държавни длъжности: председател на Комитета за приятелство и културни връзки с чужбина (1957-1966), заместник-председател на Народното събрание (1966-1971) и секретар на Съвета за опазване и възпроизводство на природната среда към Държавния съвет. Екатерина Аврамова е родена в с. Мокрен, Сливенски окръг. През 1933 г. става член на ЦК на РМС. Следва немска филология в СУ, но през 1934 г. е изключена от университетта и възвръщана в родното си село. През 1936 г. става инструктор в ЦК на БКП. През 1941 г. е арестувана и изпратена в лагера „Св. Никола“ край Асеновград, откъдето бяга през 1943 г. След 9 септември 1944 г. го постъпването си на работа в партийния апарат (1945) е служител в МВР.

III.

Скъпи дядо Петре,

Записите ти поставиха мама в много притеснено положение. От една страна тя се зарадва, защото почувства, че не сме забравени, че не сме сами, а от друга ѝ беше съвсем тежко да приеме тези пари, макар и така деликатно изпратени. Защото, казва тя, те не са припечелени с наш труд.

Записите стояха до преди два дни неосребрени. Писмото на татко разреши въпроса. Той се обажда от с. Белене. Вместо да го пуснат, е преместен! Искат колет. Този път, за бързината с която беше направен и изпратен колетът и парите, татко, пък и ние, ще има на теб да благодарим!

Сърдечни поздравии от трима ни – Мама, Бистра и Николай Кантаревии. •

СМ

ПРОБЛЪСЪЦИ

Неравенството ще закопае цивилизацията

Според благотворителната организация Оксфам, 46% от световното богатство се намира в ръцете на пог 1% от населението на планетата. Това са 110 000 милиарда долара, а те надвишават притежаваното от бедната половина от човечеството ШЕЙСЕТ И ПЕТ ПЪТИ.

При това 85 богаташи владеят 1700 милиарда долара – точно колкото имат общо 3,6 милиарда сиромаси.

За илюстрация Оксфам дава положението в Индия: през 2003 г. индийските милиардери са притежавали пог 2% от богатството на всички индийци; през 2008 г. милиардерите вече владеят 26% от богатството на страната си. Драстично и задълбочаващо се неравенство се наблюдава, освен в Индия, в Русия, Бразилия, Мексико, Аржентина, Китай, Турция.

Нобеловият лауреат за икономика Джоузеф Стиглиц е убеден, че КАПИТАЛИЗМЪТ ПОГУБВА ЧОВЕЧЕСТВОТО в съвсем буквален смисъл и го твърди в книгата си „Цената на неравенството“, наскоро излязла на български.

Стиглиц познава капитализма доста интимно – бил е главен икономист на Световната банка (и е консулти-

рал няколко български правителства, чиито попарии ще има да сърбаме още дълго). Разполага с данни и наблюдения за резултатите от неолибералната политика в САЩ и света за последните три десетилетия. Неговите изводи: печелят свръхбогатите, демокрацията се компрометира, „американската мечта умря и се превърна в мит“. САЩ отдавна вече не е страна на средната класа: „Днес бъдещето на децата ни зависи повече от доходите на родителите им, отколкото в европейските или други развити държави“. *От началото на 1980-те насам доходите на американските работници стоят на едно ниво, докато доходите на най-богатите американци, които са 1% от населението, са набъбнали ТРОЙНО. Близко два милиона граждани на Америка живеят с по-малко от 2 долара на ден; над два милиона са по-затворите; детската смъртност е почти колкото в развиващите се страни. Шанс за добро образование (и реализация на пазара на труда) имат само онези с достатъчно лични семейни доходи (плюс ипотеки и раболепие пред работодателя).* При това ръстът на щатската икономика

е бил по-бърз в десетилетията след Втората световна война, докато неравенството не е било толкова крайно. *След 1980 г. темповете на ръста се забавят... за да започне разширяването на пропастта между бедни и богати.*

Ако за подобни прозрения са дали на този човек Нобелова награда, то всеки един анархист от век и половина насам би трябвало да получи по няколко такива награди.

Стиглиц е разтревожен, че САЩ е заплашена от революционни трусове, както това се случва в арабските страни, които ще пометат елитите. Тук в него замлъква ученият, обаждат се високоплатеният консултант и професор. Причината (Стиглиц дори използва думата „вина“) за обедняването не била в самия капитализъм, а в „неправилната политика на държавниците“. Да, разбираемо е, че наградата му е за икономика, а не математика например, защото логиката е математическа дисциплина, а тя му куца с двата крака.

Самата същност на капитализма е в натрупването на печалби, в стремеж към „икономически ръст“ (признат за опасен курс от други уче-

ни, за които писахме в миналия брой на „Свободна мисъл“), в контрола над пазарите и източниците на суровини С ВСИЧКИ ДОСТЪПНИ СРЕДСТВА. Още в зората на капитализма гаранции за успеха на едрия бизнес са били предоставяни от държавата (Англия, 17-ти век) или корпорацията е диктувала законите на държавния апарат (Нидерландия, пак тогава). „Пазарното стопанство“, т. е. конкуренцията, е война в пълния смисъл на думата. Богаташките групировки спонсорират политическите партии, съвсем в рамките на закона лобират за -решения в парламенти, висшите държавници никога не са просто талантливи лидери без солидни банкови сметки и нотариални актове за едри имоти. Държавната регулация на икономиката е закономерно следствие, обичайна практика в капиталистическата система. Няма икономика без регулация – самият факт на съществуване на държавен бюджет вече е намеса в стопанството.

Свръхбогатите, пише Стиглиц, не създават ценности, не облагородяват обществото, но се обогатяват за сметка на същото това общество.

С това е изчерпано всичко по същество. Богатите не обичат демокрацията, но обичат да се маскират в нея. Стиглиц търси в маскировъчните одежди виновник, който е СЛУЧАЕН ДЕФЕКТ на системата (*поправяме го – и всичко тръгва по мед и масло*), но тези опити се оказват жалки, в духа на „повече морал в политиката“ и „справедливи данъци“. Именно на тях е посветена по-голямата част на книгата, поради което ценното в нея се оказва твърде скромно като обем и качество. На всичкото отгоре, коричната ѝ цена е 33 лева. Българският превод беше широко рекламиран по медиите, като някои коментатори я нарекоха „най-ценната книга за съвременността“. Едва ли не чудогейна инструкция „как да се оправим“. Но съветите за „оправяне“ не струват и 33 стотинки. Много по-дълбоки анализи ни предлагат, наред с логично издържани идеи за изход от батака, повечето трудове на Бакунин, Кропоткин, Рудолф Рокер и Мъри Букчин. Държавата и капитализмът са оценявали техните книги наистина високо и недвусмислено – хвърляла е авторите им в затвора. •

Васил Арапов

ТЕМА НА БРОЯ: УКРАИНА – ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Революция или...? Поглед на анархиста

» » продължава от страница 1

вените си интереси, а реално са умело манипулирани. Това е същността на днешния Майдан, както и на Майдана от 2004 година – преразпределение на влияние в предверие на изборите през 2015 и обилно хранене на масите със зелен хайвер.

У народа се е натрупал доста гняв и незадоволеност от мизерното съществуване, сред младежта са модерни симпатии към десните популисти и националистите от Западна Украйна. На тези емоции виртуозно свирят олигарсите, движат фигурите по шахматната дъска, сблъскват протестиращите с пълтните редици на жангармите.

Надпреварата за президентското кресло, а значи и за сферите на влияние за следващите 5-10 години вече е започнала. Планираното от политическите технолози второ издание на „Оранжевата революция“ набира обороти.

Дори няма да си дам труда да анализирам въпроса добър или лош за Украйна е вариантът с интеграцията в ЕС – или за предпочитане е Митническият съюз с Русия, Беларус и Казахстан. За мен Украйна – това е нейният трудов народ! Докато този народ е яздан от Ахметови и други богаташи, наред с политическите им партийни пионки, играта на голяма политика ще печелят имен-

но те. Труженикът обаче остава пак роб.

Ще минат изборите през 2015 г., страната ще има нов президент, опозицията и парламентарното мнозинство просто ще си разменят местата. Дали Украйна ще влезе в Евросъюза, или в МС, животът на обикновените хора ще остане същият. Така вече е било много пъти в историята на страната ни.

Добре, ще питат мнозина, нищо ли да не правим тогава? Отвърщам им: а какво предлагате да правим в тази ситуация? На чия барикада да идем? На тази на Янукович и премиера Азаров? Или на срещуположната – при Яценюк и Тягнибок? С едни мерзавци против други мерзавци ли? С патриотите-империалисти или с патриотите-националисти – националисти провинциални и смешни? Ще застанете ли на „революционния майдан“, пазен от юначи със свастики на ръкавите? Хубав избор! Между диктатурата на „Големия брат“ от Кремъл и диктата на МВФ! Забавно и показателно е, че привържениците на евроинтеграцията обсипват посланика на САЩ с молби за миротворска военна мисия – за въвеждане на европейски ред чрез окупация!

Да, Янукович и Азаров са зло. Но Тягнибок и Сие са не по-малко зло. При това иронията е, че двете злини са марионетки на двете олигархични ръце на най-голямото зло – държавна-

та и капиталистическата система. И докато масите не осъзнаят този факт, шоуто ще продължи.

Чакайте, значи няма изход? Напротив, има!

Изходът е в една независима Украйна! Независима от олигарси, мафии, политици и техните партии, независима от капиталистическото робство и държавното потисничество!

Свободата и независимостта на Украйна са съвместими единствено със свободата и независимостта на населяващия трудов народ, без който Украйна е нищо – това са думите на един от най-достойните синове на украинския народ, анархокомуниста и истинския революционер Нестор Махно. Тези думи най-точно посочват посоката на пътя на развитието на нашата страна. Нека не играем повече **техните** игри, нека наложим свои правила. Нека не бъдем повече част от постановката, режисирана от властимащите. Вече не сме марионетки! Убийте кукловода!

Това е решението, което трябва да приемат народите в Украйна. Анархичното решение.

За съжаление, този избор няма кой да го заяви гръмко и защити убедително. Украинските анархисти никакви ни няма. Оказахме се неподготвени за днешната ситуация. Слаби сме, раздробени, потънали

в дрязги. Не можем заедно да формулираме стратегията, да поставим точните задачи и да окажем влияние върху масите. Няма кой да печели това влияние.

За изминалите близо 10 години между миналия и сегашния Майдан, анархичното движение у нас не съумя да се организира, да си създаде материална и социална база, да обедини активистите и симпатизантите в масови дисциплинирани структури, способни да набялзват програмни задачи и да ги изпълняват. Анархистите предпочетоха да попият потенциалта си в субкултурна, фракционни прения и лични боричкания. Пусто е на „нашата сцена“. Движението е в дълбока криза. Анархичната идея няма сили да завладее умовете и да изведе страната от задрънена та улица. Ще съумеем ли да преодолеем кризата – ще покаже времето. Засега анархистите са принудени или мълчаливо да гледат вещерското сборище на майдана, или да извършат политическо самоубийство като съучастници в типичния десен метеж, контролиран от компрадорската буржоазия.

Очаквам „пиянство на един народ“, след което ще дойде отрезвяване. Да поведем тогава отново бой за масовото съзнание. Ще бъдем готови за такава война? Ще бъдем, но само ако награснем инфантилизма си и създадем такава анархическа организация, за

която е говорил Нестор Махно в своята Организационна платформа – дисциплинирана, класова, единна, с опора в народа. Само така ще победим Кукловода!

Майдан – кървавото кръщение

19 януари

(Йордановден по стар стил, валиден за украинската православна църква)

Днес бяхме свидетели на кръщението на Украйна. С кръв, с огън от „молотовки“ и с вода от полицейските водомети (при минусови дневни температури). Демонът изскочи от бутилката, политическото инженерство на Майдана гаде дефект. Противостоенето по тертипа на „Оранжевата революция“ от 2004 г. прерасна в бунт на радикалните редови опозиционери.

Страстите се отприщиха, след като Върховната Рада (парламентът) със свръхзвукова скорост прие закони, които криминализираха всякакви форми на протест. По-лоша стъпка правителството не би могло да предприеме. Вместо да „смекчи“ ситуацията, властта я изостри – навърх празника. Блестящ ход, няма що. По почина на депутати от управляващата Партия на регионите нашенската олигархична демокрация за минути се

» » продължава на страница 6

ТЕМА НА БРОЯ: УКРАИНА – ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Майданският потенциал

Факторите, които обуславят днешното състояние на Украйна, имат своите корени в миналото ѝ на „република“ в състава на държавнокапиталистическия и монопартиен СССР. Към тях се добавят и „постиженията“ на настъпилата след отделянето на страната от кремълската империя „демокрация“. Накратко – Украйна винаги се е възприемала от повечето руснаци като „Юга на Русия“. Исторически това е територия, където са бягали от крепостничеството, организирани са военизирани общности с добре развито народно самоуправление, подчинено на нуждата от въоръжено противодействие на походите от Москва, Полша и Кримското ханство, за което е стояла Османската империя – известно като казачество. По-късно династията на руските царе Романови успява да присъедини „Южна Русия“ към владенията си, а казачите получават редица привилегии, превръщат се и в основна репресивна сила, макар всички въстания в Руската империя, участвала в еврейски погроми и гонения срещу „друговерци“, но и постепено

разслоена на по-заможни и по-бедни. Желанието на украинците за независимост от царския Петербург, а по-късно и большевиска Москва, е приемало крайни, ирационални форми. По време на Революцията 1917-1921, Западът на страната е доминиран от антируски, буржоазно-демократични настроения, в Централна и Източна Украйна се разгръща Махновското анархокомунистическо движение, опряло се върху по-бедните казаци. През Втората световна война в Украйна избухва вътрешна гражданска война – в началото, армията на националиста Бандера възприема нацистите като „освободители“ от болшевиизма, но още от началото на 1942 г. бандеровците започват партизанска война срещу германците, пътят контролираните територии на етническо прочистване, подобно на „колегата си“ Дража Михайлович в Югославия.

След разпада на СССР властите в Москва госта успешно раздухват настроения сред собственото население и сред част от рускоезичните украински граждани. От-

ново се натрапва една прилика – този път с отношенията между България и Македония от войната до наши дни. Украйна в очите на немалък брой руснаци е „недоразумение“, „изкуствена държава“, украинският език – изопачен руски, а самите украинци – полуруснаци с просташки провинциални претенции за „друга идентичност“. Оттук и ответната реакция (доста изгодна за управляващите както в Москва, така и в Киев!), сравнима с изцепките на македонистите (от митове за „древна история“ до инатливо настояване за „позитивната роля“ на бандеровските партизани). Патриотичните „продукти“ на дребнобуржоазното мислене, поразило вече цялото общество в Украйна (и не само там) водят до вече ирационално противопоставяне между самите украинци и техните северни съседи, но практически липсва напрежение с белорусите. В стремежа си да подчертаят съпротивата на своите дяждовци на „комунизма“, днешните украински националисти митологизират „патриотичните партизани“ от Втората световна война, а насреща им стоят подобни

митове за „освободителната“ Червена армия. От това противопоставяне фактически са изтръгнати антиимпериалистическите и социални съставки, даже почитаният в почти цяла Украйна анархист Махно го наричат „украински патриот“, който се борил за „независимост“, а не за „някаква измислена световна революция“.

Съществуват и нюанси сред националистите – от твърди привърженици на авторитарно управление, до ратетели за структура, подобна на казашките „волници“. Редица националистически организации, например „Автономний Опір“, формулират понятието „нация“ като „трудещите се хора, без политическите и икономическите потисници“.

Доскоро Украйна силно се различаваше от Путинова Русия с наличието на реална (макар и пак олигархична) политическа опозиция, силно недоверие към централната власт, неприязн към едрия бизнес и относително свободни медии. Още по-голяма е разликата от режима на белоруския диктатор Лукашенко. Днешната власт, прави-

телството на президента Янукович, е мразено заради корпоративния грабеж, проивола на чиновниците и „органите на реда“, неописуемата корупция и геребейството на работодателите – но Изтокът и Югът на страната го смята за „по-малко зло“, за разлика от Западна и Централна Украйна, които искат „повече национално отговорна власт“. Стремешът към интегриране в ЕС се привиджа като изход от влиянието на Кремъл, който провокира повече централизация и повече авторитарност на държавните институции.

В началото Майданът беше именно такава реформистка изява, но след сардистичните изпълнения на специалните полицейски части в края на миналата година, за евроинтеграция спря да се говори, иска се оставка на правителството и нови избори. При това башибозушкото победение на жандармите от „Беркут“ е факт и днес – стрелба с шокови гранати, гумени куршуми, съзловотворен газ, обливане с водни струи при минусови температури, което беше незаконно,

» » » продължава на страница 7

ТЕМА НА БРОЯ: УКРАИНА – ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Революция или...? Поглед на анархиста

» » » продължава от страница 5

превърна в чиста полицейска диктатура.

Но хората на Майдана, всилени от „изкушението“ на самоорганизацията и притисканата от опозиционни партии наченки на пряка демокрация, отвърнаха гневно. Не пожелаха да се предават. Колкото и да крещяха от трибуните Тягнибок, Яценюк „да не предприемат провокативни действия“, протестиращите тръгнаха да щурмуват т. нар. правителствен квартал. Кръчието започна!

Никой не бе очаквал това, но идиотските закони на управляващите подпалиха бунта, по дир шепата националисти се втурнаха и доскоро „умерените“ граждани. Дотук с мирните протести. Започнаха улични схватки.

Единствен Кличко се опита да застане между гражданите и жандармите, за да предотврати сблъсъците. Никой не му обърна внимание.

Бойните групи на майдана се състоят основно от активисти на т. нар. „Десен сектор“ – улицата е под контрола на крайни националисти и неонацисти. Те получиха уникалната възможност да спечелят славата на герои, както и да придобият опит в схватките с полицията – и бързат да използват позитивите на звездния си час. Вече те дават тон на „революцията“. Майданът

е разделен на „нелегални“ и „легални“, последните все още имат доверие в лидерите на опозиционните партии, които се натискат за преговори с президента Янукович.

През това време руските шовинисти радостно потриват ръце, защото получават козове в политическата конфронтация, която за тях е стълба към участие във властта. Водачът на национал-болшевиките в Русия, империалистът Едуард Лимонов направо заяви, че Украйна е пред разцепление – нека Кремъл си прибере Източната част, на Европа ще подарим Западната.

Американските „приятели“ също не седят бездейни. Администрацията на президента на САЩ заплашва украинското правителство със санкции заради „незачитането на волята на народа“. Интерес-

но, кога ли американското правителство е зачело волята на собствения си народ? Сиаътл през 1999 г., неотдавнашните „Окупирай“ например.

Призракът на гражданска война в Украйна придобива все по-плътни очертания. В Лвов и Ивано-Франковск също се появяват барикади. Би било повод за радост, ако майданът бе възприемчив към левите идеи, но, уви, той е десен, крайно десен. Въпреки че ехтят лозунги „Народът срещу корупцираната власт“, липсва разбирането, че **всяка власт** е корумпирана. Майданът не е против властта, а за „по-добра“, каквато няма по принцип. По-конкретно, бъдещата власт на сегашните опозиционери може да е и по-лоша от днешната.

Събитията твърде много напомнят на сценариите на „революциите“, проведени

под чуждестранна режисура. „Арабската пролет“ трябваше да ни подсказва, че всички безрещици служат на империите от Изтока и Запада, за да си поделят Украйна, да я превърнат изцяло в свое колониално владение.

Майданът е загънена улица. В нейния край гебнат загубата на независимост, полицейска държава, без значение в каква именно версия – дали прозападна „демокрация“, националистичен режим, или олигархична монополия.

Във всичко това е изгубена една важна нишка. За какво украинците лаят кръвта си? За интересите на престъпните олигарси? За неонацисткото малцинство? За европейски или руски чорбаджии? Кога ще започнем да леем кръв за самите себе си? Да, трябва да се борим! Трябва да свалим тази власт, но без да поставим на нейно място нова! Да, самоорганизацията на Майдана е факт, но нека тя да продължи като самоуправление, а не да подложи гръб на онези олигарси, които правилно говорят украинския език!

Има трети път – на народна революция. Не по план на политическите технолози на управляващите класи. По волята на самоорганизираните трудови хора, които ясно разбират интересите си, които знаят против какво се надигат, но още по-важно – **за какво!** Нужен ни е не този десен

Майдан, а нова Махновщина! Социално-революционно движение на най-онеправданите слоеве на народа, поели към обща цел – раждане на общество без роби и без господари!

А какво да правим **сега**? Да събираме хора, способни да проумяят такава логика на борбата. Да ги обединяваме. Да работим над създаването на масово движение, анархично по дух, и на негова опора – здраво ядро на анархична организация.

Майданът ще свърши. Както и да приключи той, резултатът няма да бъде в полза на народа, няма да бъде в полза на бачкаторите, бедните и средни студенти, миньори, селяни, жители на окаяните градски квартали и гета. Няма да бъде в полза на ранените и осакатените през дните на сблъсъците в Киев. Когато свърши, задачата ни е да не допуснем следващ майдан, а да положим всички усилия за начало на нова Махновщина. Предстои нова фаза на борба. Дали ще е легална, или нелегална, в разполовена от империите колониална провинция или в единна фашистка държава, независимо дали ще победят националните олигарси, или компрадорската буржоазия, нашият курс остава същият – под черното знаме на труда против капитала и държавата.

Който е съгласен с това – обединявайте се! •

Самурай, РКАС

ТЕМА НА БРОЯ: УКРАИНА – ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Майданският потенциал

» » продължава от страница 6

а после с една бърза поправка стана съвсем „легитимно“. Ченгетата преминаха и към убийства, към отвлечания на ранени въстаници от болниците с цел изтезания, гаврят се със заловени „правонарушители“ и дори се снимат за спомен. Най-честите коментари за жандармите в интернет са – „тези уроци са готов материал за бесилката“.

Опозиционерите (кандидатите за бъдещи властници) разглеждат Майдана в най-добрия случай като „средство за народен натиск срещу властта“, но и срещу самата опозиция, като дори тази „роля“ не им харесва – те предпочитат Майдана в качество на ракета носител, който да ги изведе в орбита на държавните постове, контрола над Върховната Рада (парламента). За двата месеца съществуване обаче Майданът придоби друго самочувствие. Забележителна е самоорганизацията там – поддържане на чистота, сериозно ограничаване на употребата на алкохол, противодействие на опити за по-

громи и провокации (от страна на мобилизирани от властите хулигани); собствени медицински екипи, понеже ранените в схватките с полицията основателно се опасяват да ходят в официалните болници; добре структурирани сили за самоотбрана със смяна на участващите в „предната линия“ с починали „в тила“ хора – при това в състава на самоотбраната националистите са малцинство, макар да се стараят да блеснат с „героизъм“ и така да спечелят повече авторитет сред сънародниците си; снабдяване с топли грехи, храна... и „бойни консумативи“. Всичко това струва, раз-

бира се, пари. Освен гарения от спонсори, които инвестират в политическа кариера, обаче самите граждани даряват средства и участват с доброволен труд, като се самоорганизируют за изпълнението на нужните задачи. Майданът израсна до структура на ПРЯКО САМОУПРАВЛЕНИЕ, потенциалът на което не се осъзнава докрай от самите му автори – например и поради пропагандата на партийните активисти, че Майданът трябва „само да върне ситуацията в полето на законността“.

Затова, след като от исканията към властта да стане „по-добра“ се премину-

ва към освиркване на „лидерите“ от опозицията и към улични боеве с полицията, неучастието в Майдана би било „политическо самоубийство“ за анархистите (по-сигурно от сътрудничеството с нарочени за „неонацисти“ радикални младежи). Майданът се разрасна – майдани има в други градове на Украйна, а в Западна Бяха превзети няколко сгради на областни управи. Пак там жителите блокираха, повече или по-малко успешно, потеглилите към Киев жандармски колони.

Да, случващото се не е същинско въстание – липсват му масови стачки, парализиране на комуникациите, обсада на обекти с държавно значение. Още по-далеч е същинската революция. Необходимо е обаче подкрепа за Майдана в качеството му на орган на пряка демокрация, който е в състояние сам да управлява на местно ниво, а при федеративно взаимодействие – и цялата страна. Нека звучат в него патриотарски лозунги. Национализъмът изисква централизирана система, следователно неизбежно ще влезе в противоречие с практиките на егалитарното са-

моуправление, ще поляризира самите „патриоти“ (и ще поразее мъглата в главите на някои), ще завърже истинска революционна криза, изходът от която може да стане истинска промяна в обществените отношения. Анархическата пропаганда също е затруднена от обстоятелството, че анархистите почти не заявиха присъствие в хода на тези събития, докато едно проникване в стотните на самоотбраната на всеки майдан в страната би възродил и мечтаната от другаря Самурай Махновщина.

Възможностите не са изчерпани, освен ако извинението за пасивността не се крие в отчайващата малобройност на идейните анархисти в Украйна. За разлика от същата Русия, украинците повече се мотивират, отколкото се плашат от репресиите и не се прибират у дома в очакване „преговорите“ да решат проблема и „да избегнат гражданска война“, която и без това се води едностранно от политико-геловата класа на Украйна срещу собствения ѝ народ. •

Шаркан

ГАБРИЕЛ ДА СИЛВА ОТ ЗАТВОРИТЕ В ЕС

История на борбите в затворите преди FIES

II.

Не знам как можем да създадем едно общество без затвори, без да разрушим предварително днешната икономическата, политическа, социална и морална система; без да сме премахнали причините за всички престъпления... Като архитектура, затворът не е нищо повече от една сграда. Ето защо, когато говорим за борбата срещу него, трябва да отидем отвъд сградата.

Габриел да Силва
Център за унищожение
Ланграйч
1 септември 2000 г.

В края на 60-те и началото на 70-те години на XX век в Европа се възобновява едно възраждане на социалните и революционни борби. То не поглежда Испания. Стачки, окупации на фабрики и създаване на независими работнически съвети („асамблеи“) вървят заедно с въоръжената борба, практикувана от Movimiento Ibérico de Liberación (MIL) и Автономните групи.

Демократичният преход от средата на 70-те години не променя много неща: репресиите остават твърде сурови и затворите – свръхнаселени. Борбата за освобождение на политическите затворници се трансформира бързо в борба за освобождението на всички затворни-

ци и за разрушаване на всички затвори. През януари 1977 г., в отговор на „Манифеста на затворниците от Карабачел“, към тази борба се присъединяват и социалните затворници (жертвите на социалните условия). Избухва всеобщ бунт във всички испански затвори с не по-малко от 35 метежа и многобройни протестни акции. Затворниците организират борбата си на общи събрания в затворите и през февруари 1977 г. се ражда Координацията на борещите се затворници (COPEL). Вследствие прехвърлянето на стотина млади затворници в един наказателен затвор и нараняването на трима от тях с ножове, избухва кървав метеж, 26 затворници си правят характери при полицейската атака, други поглъщат различни остри предмети. Един от отведените в болница затворници успява да избяга. В едно от отделенията на затвора, един от ранените пише върху стената COPEL... На другия ден, 98 затворници са прехвърлени в други затвори, а 40 от самонаранените се са затворени в карцерите.

От този момент, чак до 1979 г. съпротивата продължава без прекъсване под формата на гладни стачки, на отказ от работа и т. н. в цялата страна. Исканията на COPEL са: подобряване на ус-

Вие не ще живеете в мир, докато не сложите край на вашите военно-полицейски тайни!

ловията на живот в затворите, амнистия за всички „социални затворници“ и премахване на наследените от франкизма режими.

Отговорът на държавата, както обикновено, е двучлен: от една страна преговори, от друга – репресии. Така COPEL е инфилтриран с доносници и неговите активисти – елиминирани. Много от тях са „зазидани“ в новия специален затвор в Ерера де ла Манча. Той е първият от серията затвори, построени, за да бъдат наблюдавани отблизо затворниците, сортирани и изолирани, тук физическите и психически изтезания се прилагат системно и се очертават първите характеристики на един затвор в затвора, който по-късно се превръща във FIES. Според думите на генералния директор на за-

творничката администрация от онова време – Карлос Гарсия Валдес, в този затвор се изпращат „непоправимите“ или считаните за най-опасни затворници. Тяжната охрана е осигурена от Цивилната Гвардия, а не от обикновените надзиратели.

С пристигането в Ерера де ла Манча, затворникът се подлага на наблюдение от I-ва степен (тотална изолация). Ако в течение на три месеца не бъде обвинен в нарушения на правилника или смущения на реда, той минава във втора степен, където разликите са минимални (малко по-дълги „разходки“ с други затворници). Ако затворникът премине всички останали степени, без да създава проблеми, го прехвърлят в друг затвор.

Въпреки ужасните условия, бунтове избухват и в тези специални затвори. Например в Меко (Magrid), в началото на 80-те, когато въстава Асоциацията на затворниците на специален режим (APRE), техният бунт е безцеремонен: те отказват всякакъв диалог, а радикално малцинство иска само едно – да нападат надзирателите и полицията, да се въоръжат и да се бият до смърт. Последвалите репресии, заедно с обстоятелството, че революционната енергия се разпилява и проваля на улицата, довеждат до прекратяването

на борбите в течение на цяло едно десетилетие.

В началото на 90-те години се надига нова вълна на колективни борби на затворниците. На 27 юни 1989 г. избухва бунт в затвора Пуерто де Санта Мария. Метежниците са прехвърлени в Ерера де ла Манча и изолирани. В течение на същата година затворниците от Групата за антифранкистка съпротива 1-ви октомври започват гладна стачка, която продължава 435 дни с тежки последици за стачкувалите. На 14 февруари 1990 г. затворниците взимат за заложници надзирателите от затвора Алкала-Мекко. Те искат освобождаването на Хуан Фернандез и на затворниците от Ерера де ла Манча. През март, избухват бунтове в Дарока, Нанкларес де ла Ока, Касерес 2, Алкала-Мекко и Фонткалент. През октомври същата година е възстановена APRE. През март 1991 г. отново избухва бунт в Ерера де ла Манча, поддържан от APRE и последван от друг бунт на 11 юли 1991 г.

В отговор на тези битки, държавата създава FIES. Най-активните членове на APRE са подложени на този режим. И днес, много от въстаналите затворници са изолирани по за 10, 15, дори 20 години, в най-мрачните карцери

» » продължава на страница 8

ЛЕТЯЩИ РОБОТИ УБИЙЦИ

Ноам Чомски за ерата на гроновете

» » продължава от миналия брой

Това показва нещо, което е твърде невероятно, ако човек се замисли. Разбира се, то никога не се дискутира, което също е показателно. Такива въпроси обаче трябва да задаваме за терористичния списък: кой е в него и защо? И още: какви оправдания има за съществуването му?

Това е решение на изпълнителната власт в държавата, не въпрос на юридическа или група преценка. Те казват „Ти си в списъка с терористи!“ и толкоз. Вече си потенциална мишена за каквото намерят за добре.

Има и други списъци като този. Известните списъци на Макарти са незначителни примери. Това са сериозни примери – официални правителствени списъци. Като начало, трябва да забравим мисълта, че в тези списъци има нещо справедливо, достойно за уважение. Няма. Това са просто държавни решения, според волята на властимащите, каквито и да са причините за нея. Не са нещо, към което трябва да имаме респект. Със сигурност не и в този случай.

Някога, в далечното бъдеще, би ли могла вина да бъде законно прехвърлена директно върху Обама, поради тези асоциации със списъка за убийства?

Сигурен съм, че го знае. Подозирам, че това е една от причините, поради които той е много въздържан към търсенето на отговорност от всички предишни администрации. Никакво разследване на Дик Чейни, Джордж Буш или Доналд Ръмсфелд за изтезанията, да не говорим за военната агресия. Не можем дори да говорим за такава неща. САЩ са просто освободени от всякакви обвинения в агресия.

Всъщност, това не е много известно, но от 40-те години на миналия век насам САЩ се самоосвободиха. Съединените щати помогнаха да се възстанови съвременният Международен съд през 1946, но добавиха застраховка: че Съединените щати не могат да бъдат обвинявани в нарушаване на международните договори. Имаха наум, разбира се, Хартата на ООН, основата на съвременното международно

право, и Хартата на Организацията на американските държави. В Хартата на ОАС има особено силни изисквания към всяка латиноамериканска държава срещу каквато и да е форма на интервенция. САЩ явно не искаха да бъдат ограничавани. Хартата на ООН, заедно с Нюрнбергския принцип, който влезе в нея, предвиждаха много сурово осъждане на агресията, която е достатъчно добре дефинирана. Те, естествено, разбираха това. Можеха да прочетат гумите на Специалния прокурор на САЩ в Нюрнберг, съдия Робърт Джаксън, който говори особено красноречиво пред трибунала и каза, когато произнесоха смъртната присъда над хората, предимно за извършване на това, което нарекоха „върховно международно престъпление“ (буквално агресията), но и за много други, че „наливаме на тези хора чаша с отрова, и ако пием от нея, трябва да бъдем готови да застанем пред същото правосъдие или целият процес би бил един фарс“. Не добре казано, но би трябвало да е очевидно. Само че има уговорка, която изключва САЩ.

Всъщност, САЩ са изключени и от други договори. Общо взето от всички. Ако погледнем малкото международни конвенции, които са погнупени и ратифицирани, те почти винаги имат клауза, която казва „не важи за Съединените Щати“. Това се нарича „не подлежи на автоматично изпълнение“. Тоест, трябва специална институция, за да го приложи. Така е, например, с Конвенцията за геноцида. Тя също отиде на съд. След бомбардировките на Югославия през 1999 г., Югославия представи обвинение срещу НАТО в съда и съдът прие обвинението. И всички страни от НАТО приеха присъдата, с едно изключение. САЩ се обърнаха към съда и посочиха, че САЩ не подлежат на действието на Конвенцията за геноцида. Едно от обвиненията беше в геноцид. И така, Конвенцията за геноцида не се отнася за САЩ, поради нашето редовно самоосвобождаване.

Така че имунитетът срещу преследване не просто се запазва, но се прилага. Налага се, естествено, и в общественото мнение – гума да не става, че бихме могли да бъдем виновни за нещо. Дори на хартия.

Фактически, същият въпрос би могъл да бъде зададен за изтезанията. Администрацията на Буш беше обвинявана надълго и нашироко в извършване на изтезания. Но ако някога се стигне до съд, мисля, че адвокатът на защитата би имал сериозна основа – САЩ никога не са погнупвали Конвенцията за изтезанията на ООН. Те я погнупаха и ратифицираха, но едва след като беше преписана от Сената, а тя беше преписана специално за да бъдат изключени формите на изтезания, използвани от ЦРУ, които то заема от руското КГБ.

Това е добре проучено от Алфред Маккой, един от водещите учени, които се занимава с изтезанията. Той посочва, че ФБР и ЦРУ вероятно разполагат с най-добрия изветстен метод за превръщане на човека в зеленчук, изветстен като „умствен контрол“. Не електроди в гениталиите, а неща, каквито видяхме в Гуантанамо и Абу Граиб, които са психически изтезания. Общо взето те не оставят следи по тялото. Това е най-добрият начин и ние го правим. Фактически, ние го

» » продължава на страница 9

ГАБРИЕЛ ДА СИЛВА ОТ ЗАТВОРИТЕ В ЕС

История на борбите в затворите преди FIES

» » продължава от страница 7

на тази испанска наказателна система.

III.

От другата страна (писмо от нелегалността)

До моите приятели и семейството ми: бих искал да приключа веднъж завинаги с тези толкова тежки вериги, каквито са затворите, преследванията, бягствата... казвам го с ръка на сърцето; продължавам да се страхувам, че съм обречен да живея постоянно с едно минало, което обуславя настоящето и бъдещето. Това ме тика винаги към една по-нататъшна, безнадеждна и слрреалистична ситуация на напрежение и на конфронтация с всичко, което светът образува, фасонира и обхваща, съществуване и живота във всичките им аспекти.

Аз не мога, не искам и не трябва да позволя да ме погнупят на господстващата логика на неколцина, които през всичките тези години измъчваха моето/нашите сърца, моето/нашето съществуване и претендираха да ме/ни ориентират) контролират и да ме/ни водят по фалшивия път на така наречената „социализация/нормализация“.

Към другите

Вие ме/ни измъчвахте чак до границите на непоносимото; с всички ваши така наречени етично-морално-политически кодекси, използвайки вашите закони) норми/институции и формални права, вие искате да ме/ни унищожите... а аз бих искал да мога да правя неща (всякакви неща), като се започне от една по-достойна за човека и по-свободна перспектива/ситуация. Затова, недоволен, че получих 20 ГОДИНИ (максималната присъда за лишаване от свобода по стария Наказателен кодекс на испанската държава; присъда, която бе увеличена на 40 години от правителството на Аснар, с обратна сила), ето защо най-после... аз се реших и избягах от затвора, защото вие искате да ме/да ни лишите от ПАМЕТ-СЛОВО-СВОБОДА-ВСИЧКО... Стига!!! Край на заповедите, на фарса, на мълчанието и на унижението... Днес аз съм СВОБОДЕН (толкова свободен, колкото може да бъде едно човешко същество, един изгнаник от своята страна и от своите) и мога да практикувам СЛОВО и ДЕЙСТВИЕ... Мога да спя със спокойна съвест и да бъда поне в състояние да помагам и да споделям с личностите/колективите, които страдат, страдат и ще страдат като мене от насилието на

ДЪРЖАВИТЕ-ИНСТИТУЦИИТЕ-ПРАВИТЕЛСТВАТА-ЗАКОНИТЕ...

Когато ЗАКОНОВИТЕ НОРМИ се превръщат в инструмент на ОТМЪЩЕНИЕ в ръцете на властта, не ни остава нищо друго, освен да ги игнорираме, презираме, избличаваме, атакуваме във всичките им формулировки/проявления... Когато законите обслужват интересите и амбициите само на неколцина, не ни остава друго, освен да прегазим границите им. Няма да изброявам тук при какви обстоятелства, се разкриват ВСИЧКИ минали и предстоящи злоупотреби на властта, които ПРАВОВИТЕ ДЪРЖАВИ са извършили, вършат и ще извършат. В испанската държава моите приятели гният в първоначално незаконни, после полузаконни и накрая узаконени специални режимни отделения. Тук говоря за режима FIES-1 на пряк контрол, в който 13 другари в борбата и бунта срещу него загинаха от въвеждането му (през 1991 г.); последен беше моят брат и приятел Пако Ортиц... Няма да има примирие!!! Вие не ще живеете в мир, докато не сложите край на вашите военнополоцейски тайни! Ние не ще престанем да крещим, да изразяваме нашия ужас и бяс срещу вашия демократичен фашизъм, за да не можете да спите спокойно!!!

Зная, че ние сме почти сами в тази неравна борба срещу вашите институции/прегнупатели; че времената се промениха дотам, че няколко криминализирани приятели са полудели или умират във всеобщо или почти всеобщо безразличие... Лично аз съм толкова убеден и влюбен в СВОБОДАТА (във всички СВОБОДИ), че ще се боря с цялата си енергия, чувства и страсти, за да променим (или поне да се опитаме да променим) този свят, разрушавайки го, за да създадем друг, различен от сегашния, който ни напранват с вашия АВТОРИТАРИЗЪМ/ВЛАСТ.

Към нашите

Аз апелирам към всички индивиди, колективи, организации и народи, които днес – през XXI век – се борят за повече Достойнство, Автономност и Свобода... Не храня никаква надежда, че ще се измъкна от тази „авантюра“ и затова бих искал да бъдем в непрекъсната връзка в борбата ни срещу тиранията и тираниите, с всички, които твърдят че са влюбени в тази „троица“...

Апелирам към журналистите (които не са говорители на държавите) да бъдат смели, достойни и отговорни и да влязат в специалните режимни затвори на Испания, на Франция, на Германия, на САЩ и т. н., за да видят със собствени

вениите си очи това, за което пиша...

Очевидно нямам никаква надежда, че държавите ще се откажат от тези свои инструменти на господството и инквизициите; нито че ще удовлетворят добрата воля на тези групи/организации и т. н., които изобличават FIES и другите подобни режими... Или географски по-отдалеченото, но по-близко във времето положение на военнопленниците-талибани в Гуантанамо (чийто случай е абсолютен юридически неоснован) или узаконените убийства на афро- и латиноамериканци от янките.

Към своите

Колкото до вас, близки от семейството, приятели и другари, искам да ви кажа, че вие живеете в сърцето ми и че съжалявам загдето съм ви лишил от моето присъствие и помощ, защото така го диктуваше съвестта и сърцето ми...

До тези, които ме изоставиха сам в моя избор на борбата за Свобода, както и на прегнупателите и враговете, отправям усмивка, върху която лежи печатът на дълбокото и вечно презрение.

ПОЗДРАВ, АНАРХИЯ И СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ
Габриел Помбо да SILVA В нелегалност, януари 2004 г.

ЛЕТЯЩИ РОБОТИ УБИЙЦИ

Ноам Чомски за ерата на дроновете

» » » продължава от страница 8

правим постоянно, в огромни затвори. Така, споразумение-то беше пренаписано, за да изключи нещата, които ЦРУ върши, които ние вършим, при това редовно, у дома, въпреки че рядко става дума за тях. И едва тогава договорът беше приет в местното законодателство, мисля, по времето на Клинтън.

Така че, виновна ли е изобщо администрацията на Буш за изтезанията според международното право? Не е много ясно. Фактически, не е много ясно дали изобщо някой би бил виновен. Да се върнем на твоя начален въпрос – мисля, че Обама има сериозни причини да се подсигури, че е, както той го казва, „време да гледаме напред, а не назад“. Това е стандартната позиция на престъпника.

В някои от документите, които бяха публикувани през последния месец, едно от нещата, публикувано в Таймс и за които McClatchy говори, е как ЦРУ е намаляло използването на секретни затвори, отчасти поради опасения от преследване, тъй като техни-

Сега властта на САЩ отслабна до такава степен, че традиционните, най-надеждните слуги да могат да кажат „не“. Това е поразително...

те агенти могат да бъдат подведени под отговорност като военно-престъпници. Предвид това, което току що описа, защо би се страхувало ЦРУ дотолкова, че да промени своята политика?

Погозирам, че това, от което се страхуват, е от този вид неща, от които се страхува Хенри Кисинджър, когато пътува по света. Има концепция за „универсалното правосъдие“, която е твърде широко разпространена. Тя гласи, че ако военнопредстъпник – човек, който е вършил наистина сериозни военни престъпления, тежки престъпления, няма нужда непременно да са военни – пристигне на твоя територия, държавата има право да го съди. Това се нарича „универсално правосъдие“. Това е

мътна област в международните отношения, но е била прилагана. Случаят Пиночет в Лондон е известен. Британският съд реши, че наистина имат право да го върнат в Чили, за да бъде съден.

Има и други случаи. Наскоро, например, имаше случаи на израелски висши официални лица, които трябваше да пътуват за Лондон, но в техните пътувания бяха отменени, защото може да станат обект на „универсалното правосъдие“. Казаха се подобни неща и за Кисинджър. Това, предполагам, имаше предвид и той. Не можеш да бъдеш сигурен, че... знаеш, властта в света става все по-разхвърляна. САЩ все още са непреодолимо мощни, но далеч не е като едно време. Има много примери за това. Не се знае какво ще реши някой при това положение.

Въздействащ пример за ограниченията на властта на САЩ в това отношение излезе в проучване, което беше отразено, но най-важната му част не беше – проучване за глобализиращите се изтезания, изнесено от форума „Отворено общество“ преди няколко седмици. Ще го намерите в пресата. Това е изследване на пренасянето на затворници. Пренасянето, между другото, е сериозно престъпление, което, отново, се връща чак до времената на Магна Харта. Изпращат се хора в чужбина, за да бъдат измъчвани. Днес обаче това е явно провеждана политика. Оказва, че те са изпращани да бъдат измъчвани в повече от 50 страни, повечето от Европа и Близкия изток – при диктаторите в Азия и Африка. Един континент липс-

ва напълно. Нито една страна от Латинска Америка не иска да участва в това сериозно престъпление. Един човек го изтъкна – Грег Грандин, специалист по Латинска Америка в Нюйоркския университет, но той беше единственият, който забелязах, да го е посочил.

Това е изключително важно. Латинска Америка беше нашият „заден двор“. Те правеха каквото им кажем или ние сменяхме правителствата. Дори нещо повече, през тези години тя беше един от световните центрове за изтезания. Но сега властта на САЩ отслабна до такава степен, че традиционните, най-надеждните слуги да могат да кажат „не“. Това е поразително, но не е единственият пример. Ако се върнем на въпроса за универсалното правосъдие, просто не можеш да бъдеш сигурен какво ще решат другите.

Честно казано, никога не съм очаквал нещо особено от Обама, но това, което ме изненадва, е тоталното посветелство срещу гражданските свободи. Просто не мога да ги разбера. •

интервю на Стивън Гарбас септември 2013 г.

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската Революция

» » » продължава от миналия брой

Заклчение

Предприехме със скромност това кратко изследване на Испанската революция и като търсим да извлечем заключението от него, нямаме претенциите за ролята на военно-политически стратегии, чийто план би гарантирал победата. Оставаме тази задача на хората, които имат подобни претенции. Възмущението от хората в Испания, които узурпират функцията на представител, за да се превърнат в арбитри на съдбата на своите другари, вярвам, е достатъчно доказателство, че не сме възнамерявали да поставим себе си в тяхното положение с нашата критика! Всичко, което се случи в Испания обаче – и особено ролята, изиграна от онези, които са декларирали, че действат в името на анархокомунизма и Социалната революция, – има голямо международно значение за всички, които прокламират, че са анархисти и революционери.

На първо място, трябва да обясним защо, според нас, уроците от испанския опит не са в ущърб на анархизма като философия на живота и борбата. Живеем в свят, където всичко се преценява в зависимост от практическите му възможности, и затова

ва можем да разгледаме философията на живота като лека кола. Проблемът е поставен приблизително така: колата функционира, ако можем да докажем научно и механично, че тя се движи. Ако следваме тази логика и не можем да докажем научно, че анархизмът ще функционира, тогава трябва да го изоставим, замествайки го със система, която функционира!

Анархистите обаче търсят такава форма на обществото, в което всички мъже и жени ще бъдат свободни; свободни да живеят по начина, в който намират удовлетворението и усещането, че имат цел. Анархизмът не включва нито еднообразието, нито конформизъм, нито гаранция за вечна радост. Той не се основава върху една научна формула, а върху нашите емоции и върху чувствата ни към живота, който бихме изживели с удовлетворение. Науката може само да потвърди фундаменталния факт, че голямото мнозинство от себеподобните ни желае и има нужда от такава атмосфера на свобода, в която ще могат да се развият пълноценно. Ако, от друга страна, науката поддържаше противната теза, това не би разрушило валидността на нашите стремежи. Искам само да кажа, че трудностите при осъществяването на анархокомунистическото

общество могат да станат по-големи, отколкото са сега, и това не ще бъде непреодолима бариера за нас, освен ако вярваме в някаква предопределена подчиненост на духа пред предполагаемата научна непозрешимост. След всичко казано, дори и в случая с автомобила, мисълта предшества действието и науката!

Следователно, важноста, която има едно критично изследване на Испанската революция за анархистите, не се състои в целите на анархизма, а в средствата с които се надяваме да ги постигнем. Такова изследване повдига обичайния проблем за ролята на анархистите в революционни ситуации, за които те нямат предварително предвидени анархистически решения. Тъй като средствата се влияят от поведението ни, когато се изправим пред поставените цели, ние предлагаме да проучим този проблем, като се позоваваме изключително на испанската ситуация.

Почти всеобщо е мнението на испанските анархисти (FAI) и синдикалисти (CNT), че създадената от военния пуч ситуация и реакцията на работниците в първите дни, не може да бъде решена успешно само с усилията на FAI-CNT и техните симпатизанти, без сътрудничеството им с други елементи.

За да изразим възможно най-точно тяхната гледна точка, трябва да добавим, че многобройни активисти-бойци декларират, че са подценили бунта, откъдето и голямата загуба на време за организиране на съпротивата. Ако, казват те сега, първите успехи на работническите действия са били последвани от незабавно организиране на въоръжените колони, Франко не би имал време да реорганизира собствените си сили и движението му е щяло да бъде унищожено, без да може да използва масово военния потенциал на Мароко. Съществува и всеобщото мнение, според което, ако съюзът с UGT (контролвания от социалистите синдикат) е бил постигнат от самото начало, компромисът с политиките е нямало да се окаже необходим.

В действителност, както вече видяхме, има многобройни трудности от политически характер, от всяка страна, които са щели да осуетят този съюз между двете организации. При тези условия, проблемът за ръководителите на CNT е бил да изберат по-малкото зло: победата над Франко заедно с умереното правителство на народния фронт или победата на Франко с всички последици. Безспорно е, че тяхното решение узрява в първите дни на борбата, когато действията

на революционните работници – например експроприацията и реорганизацията на главните обществени функции под работнически контрол – е още в началния си стадий. В резултат, далеч преди да се осигури възможността на Революцията да отиде дотам, докъдето работниците са способни да я отведат, тяхното решение да признаят държавата и властта на едно демократично правителство създава смут в работническите редици, вместо да се разрушат всички буржоазни институции и да се създадат революционни организми, в които лидерите да имат възможност да заемат ключови позиции и с целта си опит в разрушаването да направят първите стъпки към една радикална Социална революция.

Както точно отбелязва един наблюдател в първите дни на борбата:

Едно старо революционно правило беше отново потвърдено; една Революция трябва или да бъде отведена отвъд нейните крайни възможности, или е по-добре да не я започваме.

(Боркенау, „В испанската пилотска кабина“)

С решението да се откаже от разрушаването на буржоазната държава без странична помощ, FAI-CNT приема по-малкото зло; компромиси

» » » продължава на страница 10

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Анархия за зрелостници – въпроси и отговори

» » продължава от миналия брой

13. Ако не се избират управниците, за да вземат решения, тогава кой ще ги приема? Не можем да допуснем, че всеки може да прави каквото си иска, без да се съобразява с останалите?

Анархистите имат множество идеи за това как да се вземат решения напълно доброволно и на основата на взаимопомощта в обществото. Мнозинството от тях считат, че анархистическото общество трябва да се основава върху местните общности, достатъчно малки, за да се познават членовете им и да бъдат обединени от семейните връзки, приятелството, общите мнения и общите интереси. Тъй като тези общности са локални, хората ще имат общи знания за своята общност и обкръжаващата я среда. Те ще знаят, че ще им се наложи да живеят с последиците от своите решения, за разлика от политиките и бюрократите, които вземат решения за сметка на другите хора.

Анархистите считат, че важните решения трябва да се вземат на възможно най-ниско ниво. Решенията, които всеки човек може да вземе за

себе си, трябва да се приемат на нивото на отделната личност. Решенията, които е необходимо да вземе групата – семейство, колеги по работа или някаква идейна общност – също трябва да се вземат от членовете ѝ, стига да не засягат интересите на други групи. Решенията, засягащи голямо число хора, трябва да се приемат от общото им събрание или съвет. Съветът обаче не е власт. Там никои не е избран – който иска, може да участва в него, хората говорят само от свое име. Когато говорят за конкретни неща обаче, победата в спора за тях, за разлика от един футболен треньор, не е „най-главното“. Те искат всички „да победят“. Уважават приятелството и добросъседските отношения. Искат преди всичко да намалят неразбирането и изяснят проблема/ситуацията. Често това е достатъчно, за да се стигне до общо решение. Ако не е, се стараят да постигнат компромис. Много често им се удава. Ако не се получи и ако решението не изисква да бъде взето незабавно, то може да бъде отложено, за да може цялата общност да обмисли и обсъди проблема до следващото събрание. Ако и това

не даде резултат, може да се обмисли вариант, при който тези групи, които не могат да постигнат съгласие, временно да се разделят, за да може всяка да действа по своему.

Ако нищо не дава резултат, ако хората имат непреодолими противоречия в мненията по даден въпрос, общността има пред себе си два варианта. Малцинството може да се присъедини към мнозинството, ако хармонията в общността е по-важна от дадения въпрос. Възможно е, в такъв случай мнозинството да отстъпи на малцинството по друг въпрос. Ако е невъзможно да се постъпи така, може да се формира нова общност, както това са направили редица американски щати (Кънектикът, Роуд Айленд, Върмонт, Кентъки, Мейн, Юта, Западна Вирджиния и т. н.). Щом тяхното отделияне не е аргумент против етатизма, значи то няма да е аргумент и против анархията. Това не е неуспех за анархията, защото новата общност също пресъздава анархия. Анархията не е свършена система, тя просто е по-добра от всички останали.

14. Ние не можем да удовлетворим всичките си же-

лания и потребности на местно ниво.

Навярно не всички, но съществуват археологически свидетелства за стокообмен в праисторическа Европа на разстояния от стотици, даже хиляди километри. Примитивните анархистически общности като бушмените или аборигените от Тобрианските острови, които са били посещавани от антрополозите през XX век, са извършвали такава „търговия“ между отделните „търговски партньори“, макар тя да е приличала повече на обмен на подаръци, отколкото на това, което сме привикнали да наричаме „бизнес“. Практическата анархия никога не е зависела напълно от „автархията“ на общността. Много днешни анархисти обаче твърдят, че общностите и регионите трябва да бъдат в състояние, доколкото това е възможно, да задоволяват сами нуждите си и да не зависят от далечни и непознати общности. Със съвременните технологии, които често се създават, за да се увеличи търговският пазар за сметка на разрушаването на автархичните стопанства, една локална общност получава днес много по-големи възможности да задоволи

нуждите си, отколкото корпорациите и държавите ни карат да си мислим.

15. Едно от определенията на понятието „анархия“ е хаос. Анархията не е ли задължително да бъде хаос?

Пиер-Жозеф Прудон, първият човек, който е нарекол себе си анархист, е казал „Свободата не е дъщеря, а майка на реда“. Анархистическият ред е по-висш от установения от държавата, защото не е система, наложена отгоре със законите и с полицията, а е просто договор между хора, които се познават и знаят как искат да живеят съвместно. Той се основава на общото съгласие, в обикновения здрав смисъл на думата.

16. Кога е била формулирана философията на анархизма?

Някои анархисти считат, че първите анархистически идеи са били изказани от философа-циник Диоген в Антична Гърция, от Лао-Дзъ в древен Китай и от някои средновековни мистици, а също са се проявявали в Англия, по време на нейната гражданска война, в средата на XVII век. Съвременният анархизъм обаче започва с труда на Уилям Годуин „Политическата

» » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската Революция

» » продължава от страница 9

се правят в името на единството и победата – всичко друго е за предпочитане пред Франко; тази позиция се оправдава с претекста, че победата на Франко би означавала поражението на всички революционни завоевания на работниците.

(Думите на Дурути „**ние се отказваме от всичко, освен от победата**“ са използвани от колаборационистите на FAI-CNT често и според нас нечестно, защото те означават, че дори великият Дурути е готов да изостави революционните анархистически цели заради победата над Франко на всяка цена. В никои от испанските източници обаче ние не намираме отпечатан текста на интервюто, дадено от Дурути пред журналиста Пиер Ван Пасен, публикувано в канадския в. „Торонто стар“ през септември 1936 г. В него Дурути отбелязва ясно и безкомпромисно каква трябва да бъде ролята на анархистите, отказали да се отклонят от анархистическите принципи поради опортюнистически съображения:

За нас, въпросът е да се пречупи гръбнакът на фашизма, веднъж завинаги. Да, и независимо от правителството. Никое правителство в света не се е било на смърт

с фашизма. Що се отнася до буржоазията – оказала се прогонена от властта, тя ще потърси помощта на фашизма, за да си я върне. Испанското либерално правителство отдавна можеше да обезвреди фашистките елементи. Вместо това, то вървеше от компромис към компромис с тях. Дори и сега в правителството има хора, които настояват да бъдем внимателни с пучистите. Разбирате ли, знае ли човек... – смее се. – **Днешното правителство може да се нуждае от бунтовническите сили, за да пречупи гръбнака на трудещите се... Ние знаем какво искаме. За нас не значи нищо, че в някаква част на света имало един СССР и че за него-вия мир и спокойствие, германските и китайски работници бяха пожертвани от фашизоидното варварство на Сталин. Ние искаме Социална революция тук – в Испания, още днес, а не, може би, след бъдещата Европейска война. Днес, с нашата Революция, ние тревожим Хитлер и Мусолини повече от цялата Червена армия. Ние показваме на работническата класа в Италия и в Германия как трябва да се третира фашизмът. Аз не очаквам ничия помощ за анархистическата революция, от никое правителство. Може би противоположните интере-**

„Не се страхуваме от руините.

Ние сме на път

да наследим

Земята. В това

няма никакво

съмнение.“

си на разните империализми могат повлияят някак върху нашата борба. Това е твърде вероятно. Франко прави всичко възможно, за да въввлече Европа в този конфликт. Той не би се поколебал да ни хвърли срещу Германия. Ние обаче не очакваме никаква помощ дори от „нашето“ правителство в крайна сметка.

– Ако вие победите обаче, ще ви остане само един куп руини – казва Ван Пасен.

– От край време живеем в колиби и пещери – отговаря Дурути. – Ще преживеем още известно време. **Ние сме построили тези палати и вили – тук в Испания, в Америка и навсякъде. Ние, работниците, можем да построим и други на тя-**

хно място, и по-красиви. Не се страхуваме от руините. Ние сме на път да наследим Земята. В това няма никакво съмнение. Буржоазията може да превърне в руини целия свят, преди да напусне сцената на Историята. Тук, в нашите сърца, ние носим един нов свят. Един нов свят, който се ражда в този момент.

(Цитирано в „Революцията и Контраатаката: Испанската революция“ от Феликс Мороу, Ню Йорк, 1938.)

От друга страна, дори правителствата в Барселона и в Магрид (последното, трябва да напомним, само след като опитите му за компромис с Франко се провалиха) си дават сметка, че не могат да спечелят гражданската война без FAI-CNT и в отчаяния си опит да избегнат поражението са готови да правят съществени отстъпки на революционните работници – отстъпки, оттеглени веднага щом непосредствената опасност от Франко отминава и клатушкацията се държавен апарат се почувства достатъчно силен, за да наложи своята власт. Въпросите, чиито отговори една революционна организация трябва да потърси в подобна ситуация са:

1) Как да осъществи най-добре общата кауза – тоест борбата против Франко;

2) Какви мерки да предприеме, за да разшири и консолидира Социалната революция;

3) Как да избегне засилването на властта на правителството, която в крайна сметка ще му послужи, за да подкрепи контрареволюцията.

FAI-CNT търсят отговорите на тези въпроси с участието си в правителството и всички държавни институции. Техните аргументи, според нас, могат да се резюмират така:

1) Централното правителство е събирателният пункт на всички „антифашистки“ сектори; то може да организира „народна армия“ с единно командване; то контролира финансите и е в състояние да закупи оръжия и необходимите суровини, за да продължи борбата;

2) С участието си в правителството, CNT ще може да легализира революционните завоевания и да повлияе на другите министри за едно бъдещо „революционно“ законодателство;

3) Така, само благодарение на присъствието на министри от CNT в правителството, ще могат да се защитават интересите на трудещите се и да се попречи на всеки опит на това правителство да торпилира Революцията. •

(слева)

Анархия за зрелостници – въпроси и отговори

» » » продължава от страница 10

справедливост”, публикуван в Англия през 1973 г. Пиер-Жозеф Прудон го възкресява във Франция с книгата си „Какво е собствеността?” (1840 г.) и вдъхновява анархистическото движение на френските работници. Макс Щирнер в „Единственият и неговата собственост” (1844) определя чистия егоизъм като една от основните анархистически ценности. В същото време, независимо от тях, американецът Джошуа Уорън стига до сходни идеи и започва да създава американските утопични комунни. Анархистическите идеи са развити от великия руски революционер Михаил Бакунин и от уважавания руски учен Пьотр Кропоткин. Анархистите считат, че техните идеи ще продължат да се развиват в изменяещия се свят.

17. Цялата тази „революционност” напомня прекалено много за комунизма, който днес никой не иска.

Анархистите се борят срещу большевишките диктатури, както в т. нар. СССР, така и в Източна Европа. Много западни анархисти помагат на борещите се от Източния блок, от самото начало на ус-

Държавите, по своята същност, са нестабилни и следователно, рано или късно, днешните държави също ще се разрушат. Никога не е рано да започнем да мислим какво ще се създаде на тяхно място.

тановяването на просталинските диктатури, в течение на много години – нещо, което правителството на САЩ не прави. Те приветстват тяхното сгромолясане през 1989 г. и остават активни в борбата с марксисткото наследство и капиталистическите метаморфози на нomenclатурата от бившите „соц“-страни. Вярно е, че последователите на Кропоткин се наричат анархокомунисти, но на марксизма, отричащ всякаква автономност и превръщащ тружениците в слуги на държавата („служещи”), с напратената от диктатурата етатизация на земята и на всички средства за производство, с експлоатацията на наемния труд от „новата” господарска класа и на тиранията, те противопос-

тавят федерацията на комуните и възникващия отгдолу свободен комунизъм, на основа на взаимопомощта и солидарността на хората в локалните общности, в които те се познават помежду си. Свободата и равенството се постигат не със завземане на властта, а чрез унищожението на държавата и доброволното обобществяване на земята, заводите и труда. Възможно ли е да си представим две по-различни и антагонистични системи?

Поради това, анархистите и марксистите са противници от 60-те години на XIX век и макар понякога да са се били срещу общия враг, какъвто беше царизмът в Русия или франкизмът в Испанската гражданска война, в крайна сметка марксистите вина-

ги са предавали анархистите. Това е така от времената на Карл Маркс и Йосиф Джугашвили до днешните им изтърсаци и клонинги. Когато не са могли да ни избият и да ни затварят, те винаги са ненавиджали, клеветили и всячески заклемявали анархизма. Те дискредитират идеите за социално освобождаване на човечеството и затрудняват борбата за осъществяването им, но анархистите са съществували преди марксизма и съществуват и след крушенето му.

18. Нима анархистите не са привърженици на насилието?

По количеството актове на насилие, анархистите не се доближават дори до демократите, републиканците, либералите или консерваторите.

Всички тези благопристойни и благоприлични господа изглеждат миролюбиви, защото държавните институции извършват вместо тях калната работа, необходима за съществуването на тяхното общество. Насилието обаче си остава насилие и носенето на униформи и развяването на знамена не го променя. По определение, държавата е организираното насилие на експлоататорската класа. Без насилието спрямо нашите прадеди-анархисти – ловци, берачи и земеделци – днес не би имало никаква държавност и господство. Някои анархисти са привърженици на революционното насилие отгдолу, но всички държави извършват ежедневни актове на насилие отгоре! Други анархисти, в традицията на Лев Толстой, са миролюбиви по убеждение и дори не отвърщат на насилието на властниците. Анархистите, които са привърженици на пряката агресия срещу държавата, са относително малко на брой. Мнозинството поддържат самозащитата и гонускат насилствени акции само при революционна ситуация. Въпросът обаче не е в насилието или ненасилието, а в прякото дейст-

» » » продължава на страница 12

ПИСМО ОТ ЧИТАТЕЛ

За убийства и други неща

Бай Санго,

С неизразима скръб ти съобщавам, че на 17 декември м. г. в околностите на Хасково бе зверски убит Кирил Василев Генов – син на известния хасковски анархист Васил Генов, съратник на плеяда хасковски анархисти като Манол Васев, Делчо Василев, Пано Манахолов и други харизматични безвластници. Той разнасяше десетина броя от в. „Свободна Мисъл” в селата Клокотница, Скобелево и Горски Извор. Беше обявен от полицията за общодържавно издирване и обезобразения му труп откриха край язовир „Сивата вода”. Погребан бе надве-натри в затворен ковчег и имах пълното основание да считам, че убийството му е политическо! – и извършено от местните хасковски олигарси...

Към мен също ръмжат разни заплахи – най-вече от сина на убиеца на любимеците гимназисти, кръволака-милиционер Христо Джамалов и някои хасковски большевики, превърнали се в едри, червени буржоа. Те обаче знаят, че при всяко посегателство кръв ще се лее!

Съжалявам, че те занимавам в навечерието на новата 2014 година с такава батална тематика, но откакто

Зверската беднотия и абсолютната безперспективност неминуемо ще доведат огромната част от населението до повсеместен революционен взрив!

се преселих в с. Спахиево (Източните Родопи), съм на мнение, че без въоръжена Революция, когато народът огладнее и обосее още повече, нищо съществено няма да бъде постигнато... Считам, че зверската беднотия и абсолютната социална безперспективност неминуемо ще доведат огромната част от населението до повсеместен революционен взрив! Взрив, чиято експлозия ще обхване и българи, и цигани, и помаци, и турци, защото са гладни, жадни и оголели... А перспективата е вече само една: БЕЗВЛАСТНИЧЕСКИЯТ КОМУНИЗЪМ! •

С анархистки поздрав – Макар

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

В памет на Георги Донеv

Когато през един ранен есенен ден на 1953 година началството нареди да се извърши поредното (ни първо, нито последно) закриване на наказателното отделение на II обект в беленския затвор, от ямата-карцер, издълбана от затворници, излязоха подпухнали, сиви човешки сенки, които се олюляваха, ослепени от слънчевите лъчи.

Две от тези сенки изнесоха една трета на ръце. Човекът нямаше сили да се движи, нито да стои на краката си. Надзирателите, заедно с началника на обекта Гогов, бяха използвали неделния ден, когато затворниците не са на работа, за да получат максимално превъзпитателно въздействие от гледката на излизащите изпод земята полуживи трупове.

За да засият впечатлението, те наредиха да пуснат на земята носения от гругарите си. Главата му се беше отметнала назад и един от надзирателите я побутна с ботуша си. Тогава се случи нещо, което никои не очакваше – подритнатата глава се изправи и очите се отвориха. Те ставаха все по-ясни, святкащи, пронизващи. Един вик разтърси смълчаните затворници и техните пазачи:

Само бомбите, огънят, кръвта и потресающите атенстати ще спасят народа от властническата чума...

– Там, под земята, умирайки бавно, аз прозрях една Истина: Само бомбите, огънят, кръвта и потресающите атенстати ще спасят народа от властническата чума...

Някаква тръпка разтърси навдигналото се тяло, което рухна на земята и като че ли се сля с нея. Имаше човек и повече го нямаше. От двете страни на трупа му, седяхме едни срещу други – ние затворниците и нашите пазачи. Тези, които ни убиваха. Беше ли прозрял Истината, която ни завежда в предсмъртния си час, човекът, който вече не съществуваше? •

Георги Константинов

СТИХОТВОРЕНИЕ

Боли ме, братко!

Боли ме, братко! Много ме боли! И мъката в очите ми напират. На този страшен хал не сме били – в мизерия беднякът да умира. Да бърка тъжно в кофите за смет и там да търси как да оцелее... От честност да е жалък и проклет, понеже да открадне хич не смее. Да гледа големеца как с кола на мръсна газ край него профучава и в пръски кал една присъда зла по грехите му дуря да остава. Боли ме, братко! Страшно ме боли! Сърцето ми от болка ще се пръсне, че клетник с куче къшея дечи, но кой му пука или кой го бръсне... Празнуват сребролюбците банкет, паркетни лъскач с маркови чепици. Уискито отпиват с кубче лед и лед сковава техните зеници. Животът ако не бъде стане ага, то всякога началникът е дявол. И в ужаса на пъклената смрад на него само злият се надява. Боли ме, братко! Смъртно ме боли! От демони, поклони и престолни. Проказата в сърце не се цели, дори Господен Меч да я заколи. Яде ръждата злато и сребро, а клетникът – с утеха е отплатък. Пресъхне ли животът без Добро – той бива кратък.

Безнадежно кратък. Остава само смисълът откъд, дори до скръб сега да се изстрада: че злите са посочени за Съд и земният им рай приключва в ага. •

Ясен Ведрин

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Анархия за зрелостници...

» » » продължава от страница 11

вие. Анархистите считат, че хората – всички хора – индивидуално или колективно, са длъжни да вземат съдбата си в свои ръце, независимо от това дали едната акция е легална, или нелегална, дали е свързана с насилие, или нейната цел може да бъде достигната без насилие.

19. Каква е точната структура на анархистическото общество?

Болшинството анархисти нямат „точен“ план. Светът ще стане много по-добър след като правителствата бъдат ликвидирани.

Анархистите не напращат никому строги схеми, но предлагат основни принципи. Те казват: **Взаимопомощта** – сътрудничеството вместо конкуренцията – е главният закон в обществения живот. Те са индивидуалисти, доколкото считат, че обществото съществува за благо на индивидите, а не обратно. Те уважават децентрализацията, като считат, че основна на обществото трябва да бъдат локалните общности. Те могат да се обединят

по принципа на взаимопомощта, но само за координация на действията, които не могат да бъдат решени от отделната общност. Анархистическата децентрализация е противоположна на йерархията отгоре-надолу. Днес, колкото по-високо е нивото на управляващите, толкова по-голяма власт имат те. При анархията, висшите нива на асоцииране не са правителства. Те нямат никаква власт и колкото е по-високо нивото им, толкова по-малка отговорност им се делегира отдолу. В същото време, анархистите вземат под внимание риска, че такива федеративни структури могат да се бюрократизират и да се превърнат в държавнически. Освен утописти, ние сме и реалисти, затова трябва да следим много внимателно за развитието на тези федерации. Както е казал Томас Джеферсън: „Вечната бдителност е цената на свободата!“

20. Нещо в заключение?

Уинстън Чърчил, днес покорен английски военнопредседател, политик и алкохолик, е писал някога, че „демократията била най-лошата система на

управление, с изключение на всички останали“. Анархията е най-лошата структура на обществото, с изключение на всички останали. Към настоящия момент всички цивилизации (държавни общества) рано или късно са били разрушавани, победени от анархистическите общества. Държавите, по своята същност, са нестабилни и следователно, рано или късно, днешните държави също ще се разрушат. Никога не е рано да започнем да мислим какво ще се създаде на тяхно място. Анархистите мислят за това повече от 200 години. Ние поставихме началото. Каним ви да изследвате нашите идеи и да се присъедините към нас в стремежа си да направим света по-добър. *

Боб Блек

Бележка на преводача:

Позволих си да елиминирам или „прередактирам“ някои места, засягащи подмяната на държавния капитализъм с частен след 1989 г., защото момчето не е наясно с нейния механизъм и същност. Оригиналът, *Anarchy 101*, може да бъде намерен в интернет.

Георги Константинов

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една въпросна – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.02.1931 г. в Хасково излиза брой 1 на бюлетина на земеделската анархосиндикална конфедерация „Власовден“.
- На 05.02.1894 г. в Париж е гилотиниран анархистът Огюст Ваян, хвърлил бомба по време на заседание на френския Парламент.
- На 06.02.1878 г. революционерката Вера Засулич извършва неуспешно покушение срещу генерал Трепов, началник на Охранката.
- На 07.02.1942 г. в светския ГУЛАГ е убит българският анархист Жельо Грозев Тулев.
- На 08.02.1921 г. в град Дмитров умира теоретикът на анархизма Пьотр Кропоткин.
- На 09.02.1618 г. италианецът Вивиан е осъден да бъде изгорен жив като „безвластник“.
- На 10.02.2005 г. в София след дълго боледуване умира анархосиндикалистът Никола Младенов, дългогодишен политически затворник при монархическия и болшевишкия режим, участник в испанската гражданска война 1936-1939 г.
- На 11.02.1991 г. в София умира анархистът Идаки Христов, концлагерист от Богданов дол и Белене.
- На 13.02.1893 г. в село Бобошево е роден анархистът Александър Сапунджиев, деец на ФАБ, редактор и публицист.
- На 14.02.1894 г. в Ямбол е роден анархистът Георги Василев Шейтанов, поет и публицист.
- На 15.02.1907 г. в София под редакцията на Михаил Герджиков излиза брой 1 на анархистическия вестник „Свободно общество“.
- На 16.02.1844 г. в Лондон е роден анархистът Джеймс Гийом, деец на Първия Интернационал, историк.
- На 16.02.1901 г. в Хасково е роден анархистът Делчо Василев Демирев, писател, поет и публицист.
- На 19.02.1873 г. край София е обесен Васил Левски.
- На 18.02.1924 г. на улица „Доростол“ в София, след седемчасово сражение с полицията, загиват анархистите Георги Лазаров Георгиев и Иван Димитров Минчев.
- На 20.02.1931 г. във Франция умира анархистът Димитър Бълхов, организатор на Килифаревската анархистка чета (1923-1925).
- На 21.02.1974 г. умира писателят и поет Лалю Маринов (Ламар), поет, хуморист и сътрудник на анархистки издания.
- На 23.02.1924 г. в София, под редакцията на Кирил Радев, излиза брой 1 на анархистическия вестник „Зов“.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
2. Иван Димитров, Стара Загора 30 лв
3. Александър Наков, Перник 10 лв
4. Никола Александров, Мангра 10 лв
5. Кръстю Павлов, Благоевград, в памет на Светослав Катранджиев 60 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014

СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

